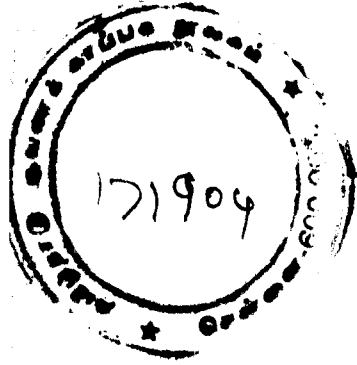

3497

723.142

W. S. 31st Kay
முன்னுரை.

இந்த வால்டையர் சரித்திரமானது பிரபல பகுத்தறிவு வாதியாகிய தோழர், ராபர்ட் இங்கர்சால் அவர்களால் எடுத்துக் கூறியதை அனுசரித்து சுயமரியாதை இயக்கத் தோழரும், அறிஞருமாகிய தோழர் K. M. பாஸ்கப் பிரபணியம், B. A., B. L., அட்வொகேட், அவர்தங்கள் அழகிய தமிழ் மொழியில் மொழி பெயர்க்கப்பட்டதாகும்.

வால்டையர் அவர்கள் சரித்திரத்தை படித்துப்பார்த்தால் அதில் வால்டையர் ஒரு நாஸ்திகர் என்னும் காரணத்திற்காக அவர் எவ்வளவு சஷ்டத்துக்குள்ளாகப்பட்டார் என்பதும், நாஸ்திகர்கள் இடத்தில் எவ்வளவு அன்பு, பரோபகாரம், வீரம், உண்மை ஆகிய குணங்கள் மலிந்து கிடந்தன என்பதும், மத பக்தர்கள் இடத்தில் எவ்வளவு கொடுமை, துவேசம், அக்கிரமம் ஆகியவை நிறைந்து கிடந்தன என்பதும் விளங்கும்.

அன்றியும் இன்றும் உலகில் எவரிடம் அன்பு, நீதி, பரோபகாரம் ஆகிய குணங்கள் உண்மையாகக் காணப்பட்டிருந்தாலும், காணப்படுவதாயிருந்தாலும் அவை பெரிதும் வால்டையர் போன்ற நாஸ்திகர்கள் உலகாயித மதக்காரர்கள் என்பவர்களிடத்திலேயே விளங்குகின்றதே அல்லாமல் மதாச்சாரிகள், மதப் பிரசாரகர்கள், மதத் தலைவர்கள் ஆகியவர்களிடத்தில் அருமையிலும் அருமையாக இருப்பதைக் கண்காணலாம்.

இவ்விஷயங்கள் மக்களுக்கு விளங்கவேண்டும் என்கின்ற எண்ணத்துடனேயே வால்டையர் சரித்திரத்தை மொழி பெயர்த்து தமிழ் மக்களுக்கு உதவியதற்கு தோழர் பால சுப்பிரமணியம் அவர்களுக்கும், பகுத்தறிவு நூற்பதிப்புக் கழகத்தாருக்கும் மனித சமூக உலகம் நன்றி பாராட்டக் கடமைப்பட்டிருக்கிறது என்பது எனது அபிப்பிராயம்.

ஈ. வெ. ராமசாமி.

————)0(————

LIFE OF VOLTAIRE:

வால்டையரின் வாழ்க்கைச் சரிதம்.

————)0(————

முதலாவது அத்தியாயம்.

ஓர் காலத்தில் நாத்திகர் என நகைக்கப்படுவோர் மற்றொரு காலத்தில் “நாயன்மார்” என நத்தப்படுவர். பழையனவற்றைப்பாழாக்குவோர் புதியனவற்றைப் புதுப் பிப்போர் ஆவர். காலச் சக்கரம் கரகாவெனச் சுழல, காலச்சீக்கிரம் பழைய கழிந்து சடுதியில் புதியன தாழும் பழையனவாகும். பூதவுலகத்தைப் போன்றே அறிவு உலகத்திலும் இறத்தலும், பிறத்தலும் எந்நாளுமுண்டு. நாத்திகர் என்பாரின் வாழ்க்கைச் சரிதமே அறிவு வளர்ச்சியின் அருஞ் சரிதமாகும். அரசியல் உரிமைகள் அனைத்தும் “அரசு துரோகர்” எனப்படுவோராலே பாதுகாக்கப்பட்டு வருகின்றன. மனத்தின் சுதந்திரம் என்றும் “மதத்துவேஷி” என்போராலேயே வளர்க்கப்பட்டு வருகின்றன. மன்னர்தமை எதிர்ப்பின் ராஜதுரோகி; மதங்களைத் தாக்கின் மதத்துவேஷி என்பர். நீண்ட காலமாக மதங்களும் மன்னரும் நெருங்கிய தோழர்களாயிருந்தனர். இருவரும் சேர்ந்து மார்த்தரைத் தாக்குவதும், தாம் தாக்கப்பட்ட இரவரும் சேர்ந்துபோரிடுவதும், சகஜம். அரியாசனமும், இறைவன் கோவிலும் அண்ணன் தம்பி போன்றிருந்தன. அவை இரண்டும் ஒரே முட்டையிற் பிறந்த இரு கழுகுகள். முதலாவது

ஜேம்ஸ் என்னும் ஓர் ஆங்கில அரசன் “அர்ச்சகன் இல்லையேல், அரசனும் இல்லை” என்று கூறியுள்ளான். ஆனால் “மதம் இல்லையேல், மன்னனும் இல்லை” என்று அவன் கூறியிருப்பினும் ஒக்கும். மக்களது உடல் மன்னனுக்கு உரித்தாகின், மக்கள் தம் உள்ளம் குருக்கள் மார்க்கடிமை.

வன்மையாற் பறித்தவரிகளால் அரசன் வாழின், பயத்தால் ஈந்த பிச்சையால் குருக்கள் கொழுக்கின்றனர். இருவரும் கொள்ளைக்காரர்களே, இருவரும் பிச்சைக்காரர்களே.

இத்தகைய கொள்ளைக்காரர்களும், பிச்சைக்காரர்களும் தனித்தனியாக இரண்டு உலகங்களை ஆண்டு வந்தனர். அரசன் சட்டத்தை ஆற்றினான்; அர்ச்சகன் சமயத்தைப் படைத்தான். இருவரும் ‘கடவு’ளின் ஏஜன்டுகளாக நின்று ஏகாதிபத்தியம் செய்து வந்தனர். மன்னன் காலால் இட்ட கட்டளையை மக்கள் தலையால் செய்தனர், மதத்தினர் விதித்த கொள்கைகளை இறும்பூதுடனே ஏற்று நின்றனர். சுதந்திரத்திற்கு மனிதர் ஆசைப் படின அரசன் அவர்களைத் தொலைத்துவிடுவான்; மக்கள் அறிவின் உண்மைகளை மத மிகு குருக்கள் சிதைத்து விடுவார். பலாத்காரத்தால் மன்னனும், பயத்தினால் குருமாரும் மக்களை அடக்கி ஆண்டுவந்தனர்.

மன்னன் மக்களுக்கு மொழிவது, “உங்களை ஏழைகளாகவும், என்னை மன்னனாகவும் ‘கடவுள்’ பார்த்தார். உங்களை உழைக்கும்படியும் என்னை உண்டு கொழுக்கும்படியும் ஆக்குபித்தார். கந்தையையும், பொந்துகளையும்

உமக்கும், காண்பரிய அரண்மனையை எனக்கும் கொடுத்துள்ளார். என் பணிக்கவும் நீங்கள் பணியவும் செய்துள்ளார் பரமசிவன். நீதி நிறைந்த பரங்கருணையின் கிரியாயம் அது”

மதக் குருக்கள் மக்களை நோக்கிக் கூறுவது: “கடவுள் உம்மை கேவலமாகவும், தற்குறிகளாகவும், எம்மை அய்மையாகவும், அறிவினராகவும் படைத்துள்ளார். நீங்கள் ஆட்டு மந்தைகள்: எங்கள் அவைக்குரிய இடையர், உங்கள் ரோமம் எம்முடையது. இவ்வுலகில் நீங்கள் எமக்குக் கீழ்ப்படிபவரின் இம்மையில் கஷ்டமும், பரத்தில் தொல்லையும் இடைவிடாது வருத்தும். இதுவே கடவுளின் கருணை.”

“ஏதொன்றுக்கும் காரணம் கேளாதே, காரணம் என்பது ஒரு கட்டுக்கடங்காத பகைவன். ஏதொன்றையும் மறுக்காதே; மறுப்பதென்பது மனிதனின் தற்பெருமையின் குழவி. எனவே நீங்கள் எங்கள் வார்த்தைகள் முழுவதையும் கம்பவேண்டும்.

எமது அதிர்ஷ்ட வசத்திற்கேற்ப, உலகத்தில் இது வரைக்கும், ராஜத்துரோகிகளும், மதத்துரோகிகளும், சித்தனைக் காரர்களும், ஆராய்ச்சியாளர்களும், சுதந்திரமோவிகளும், சுத்த அறிவினரும் தோன்றி வந்துள்ளனர். இவர்கள்தான் தம் மனித முன்னேற்றத்திற்காக தம் உயிரையும் தத்தம் செய்துள்ளார்கள்.

‘மகான்கள்’ அல்லது ‘பெரியோர்’ என்றால் என்ன? திருவள்ளுவர் கூறியபடி ‘செயற்கரிய செய்வார் பெரியர்’

“வாஸ்தவம்” என்னும் வாயிற்கும் வார்த்தையைக் கேட்ட உடனே மக்கள் அனைவரும் மகிழ்ச்சியடைவர்; ஆனால் மதக்குருக்களோ மனங்கொதிப்பர். பாதிரி ஒருவர் காதில் இவ்வார்த்தை பட்டவுடனே ‘போர் முாசின்’ ஓயியைக் கேட்டவராவர். தம் செவிதனில் இப்பேர்சேர்த்தவுடன் இனியவை மொழியும் அவர்வாய் இன்னத சொற்களும், இடையறாத வசவும் குற்றால் கீர் வீழ்ச்சி யெனக் கொட்டா நிற்கும். எனினும் மக்களை விடுவித்த பெரியாரூர் வாஸ்தவமே மன்னரென யினிர்வார்.

கி. பி. 1694-ம் ஆண்டு கவம்பர் மாதம் 21-க் தேதி ஞாயிற்று பிரான்ஸ் தேசத்திலே பிறந்தது ஓர் குழவி. பிறந்தவுடனேயே அதன் உயிர் திணரித்திணரித் தமொழி இறந்துவிடும்படியான கிடைமையிலிருத்ததால் அதன் பெற்றோர்கள் அதற்கு ஞானஸ்ரானம் உடனே செய்வித்தனர். ஏனெனில் அவ்வாறு அவர்கள் அக்குழவிக்கு ஞானஸ்ரானம் செய்யாதிருப்பின் அது இறந்தவுடன் கித்திய நாகத்திற்கு ஆளாகியிருத்திருக்குமாம் ஞான கீர் படாத குழந்தைகளைக் கடவுள் வெறுக்கின்றார் என்பது அவர்களுக்குத் தெரியும். 'ஞான' கீரைத் தெளித்து பிரான்சுய்மேரி அரூவே (Francois Marie Arouet) என நாமமிட்டு வாழ்த்திய அந்தப் பாதிநி தன் முன்னம் சிறு அணியாற் சுற்றப்பட்டும், சிறிதும் பிழைப்பதற்கிடமின்றிக் கதறிக்கொண்டு கசிந்தழும் மெல்லிய அக்குழவி சிறிது நாளில், மனிதனின் மனதையும், உடலையும் கொன்றுதின்ன எத்தனிக்கும் கொடிய மிருகத்தின் குரல் வலையை நகக்கிப் பொருக்கப் போகும் 'நாத்திக வீரர்' ஆகும் எனச் சிறிதும் அறிந்திலன்!

வாஸ்டையர் என்பார் இவ்வுலகத்தில் தோன்றுவதற்கு முன் சுமார் ஆயிரத்து நானூறு ஆண்டுகளாக பிரான்ஸ் தேசமானது கிறிஸ்து மதம் பரப்பப்பட்டதாக விருந்ததே யொழிய நாகரீகம் பரப்பப்பட்ட நாடாகவில்லை. ஓராயிரம் ஆண்டுகட்கு மேல் உண்மையன்பும், அமைதியுமிக்க உன்னதமான கிறிஸ்துவ மதம் தலையோங்கியதற்கு நின்றிருந்தது. கிறிஸ்துவ மன்னர்களே சட்டத்தை யுண்டாக்கியிருந்தனர். கிறிஸ்துவப் பாதிரிகளே அவைகளை அனுமதித்தும் அங்கீகரித்தும் வந்துள்ளனர்.

பூரண அன்பின் புண்ணிய ஆட்சியில் ஒவ்வொரு நீதி ஸ்தலத்திலும் ஒரு சித்திராவதைக்கூடம் இருந்தது. ஒவ்வொரு பாதிரியும் குட்டை மாததையும் கோணியூசியையும்கொண்டு ஆண்டுவந்தான். அவர் தம் வேதத்தின் விதிக்கு மாறாகச் சென்ற வித்தகம் நிறைந்த விஞ்ஞான நூல்களும் வெந்து சரம்பலாக்கப்பட்டன.

ஒருவன் தன் மனதில் பட்டதை மறைக்காமல் உரைப்பதும், மற்றைய மார்தருக்கு மகிழ்ச்சியோடுணர்த்துவதும், உண்மையை நாடி ஆராய்ந்து உணர்வதும் அக்காலத்தில் மரபாதகங்கள் என மதிக்கப்பட்டு வந்தன. தூய்மை மிக்க திருச் சபைகளும் இவற்றை வாரும் தியுய்கொண்டு வேற விழ்த்த முயன்று வந்தன. அன்பின் உருவாகிய கடவுளை அடிபணியும் அடியார்கள் நூற்றுக் கணக்கான குற்றங்களுக்காக மக்களை வாட்டிவதைத்து வீட்டி விழ்த்தினர். சந்தேகப்பட்டவர்கள் சித்திராவதைக்கஞ்சி குற்றம் செய்ததாக ஒப்புக்கொள்

னுவார். தண்டிக்கப்பட்டவர் பலாத்காரத்திற்கஞ்சி தம்மோடு சேர்த்த குற்றவாளிகளைக் காட்டிக் கொடுத்திடுவார். மகா கோவிலின் தலைமையிலே கொடுமை என்பதொன்றே செங்கோலாய் விளங்கியது.

எமது வாஸ்டையர் பிறந்த வருடம் அத்தேசத்து ஆசிரியர்களுட்பலர் சிறைச்சாலையில் சிறைத்து கைத்து வந்தனர். சிலர் ஒட்டாண்டிகளாய் ஒடுக்கப்பட்டுத் திதிந்தலைந்தனர். மற்றும் சிலர் நாடு கடத்தப்பட்டும், குலமுழுதும் நாசமாக்கப்பட்டும் மறைத்தொழிந்தனர். அனைவரும் அரசனின் அடிமைகளாய்த் தவித்தனர்.

தூக்கிலிடும் வேலையற்ற கொலைஞர்கள் தம் கோத்தைத் திக்கிரையாக்கிப் பல நூல்களைச் சிறைத்து வந்தனர். நீதி ஸ்தலங்களினைத்தும் கிரபாநிகளைச் சிக்கவைக்கும் ஓர் வலையாய் விளங்கிற்று நீதிபதிகளே பாதிரிமார்களைப் போன்று மனத்துவேஷமும், கொடூர குணமும் படைத்தவர்களாயிருந்தனர். ஜூரிகளைக் கொண்டுமும் படைத்தவர்களாயிருந்தனர். சொல்லக்கேட்ட வார்தியாய விசாரணை நடப்பதில்லை. சொல்லக்கேட்ட எவனைதையையும் சந்தேகக் குறிகளையும் கொண்டே எவனைதையும் தண்டித்து விடலாம். தமக்கும் ஏற்படும் வதைக்கஞ்சி சாஸ்திகளும் சீதிபதிகள் விரும்பியதை கிச்சயமாக சாஸ்தியன் கூறுவர்.

உலகத்தை இயற்கைக்கு மேலான பொருள்கள் ஆண்டுவந்தன. ஒவ்வொரு பொருளும் விலக்கப்பட்டதே யொழிய ஒன்றாவது உணரப்படவில்லை திருச்சபை (Church) தான் தலைமை வகித்து வந்தது. கோயில்கள் மந்திரிக்கப்பட்ட காசிதத் துண்டுகளை மதக் குருக்

களிடமிருந்து விலைக்கு வாங்கி வந்தனர். இறக்கும் தறுவாயில் கோயாளிகள் மருத்துவரைக் கூப்பிடுவதில்லை; ஆனால் மதக்குருக்களையே அழைப்பர். அவர்களும் மந்திரித்த காகிதத்தைத் தந்து பணம் வாங்கிடுவர். இத்தகைய சிறிய தாள்கள் ஒவ்வொரு “நாயன்மாரின்” (Saints) அருளால் சிற்சில கோய்களைத் தவிர்க்குமாம். ஒரு காகிதத் தாளைக் குழவி துயிலும் தொட்டிலினுள் போட்டுவைத்தால் அக்குழந்தை மார்திரீகர்களால் கட்டுப்படுத்தப்படாது. மற்றொன்றை தாலியம் கொட்டும் ‘குதிரூ’க்கள் அல்லது களஞ்சியத்தில் இடில் எலிகள் அதைத் தின்னாமல் போய்விடும். இன்னும் ஒன்றை ஒரு வன் இல்லத்தில் வைத்திருந்தால் துஷ்ட தேவதைகளும் குட்டிச்சாத்தான்களும் அணுகாவாம். வேறொன்றை ஒரு வயலில் புதைத்து வைத்தால் வேண்டும்போது நல்ல மழை பெய்யும், விரும்பிய அளவு விளைச்சல் பெருகும். கடவுள் அருளால் எல்லா கோய்களையும் தீர்க்கலாமெனவும், அவைகள் தீருவதற்கு பிரார்த்தனை, மந்திரித்தல் நாயன்மார்களின் எலும்பை பரிசித்தல், இயேசுவின் கிராசின் (சிலுவையின்) துண்டுகளைத் தொடுதல், தூய நீரால் தெளிக்கப்படுதல், மந்திரித்த உப்பு, எண்ணெய் முதலியவற்றால் தெளிக்கப்படுதல் ஆகியவை இன்றியமையாததெனவும் மதத்தின் குருக்கள் மக்களுக்கு போதித்து வந்தனர்.

இரண்டாவது அத்தியாயம்.

வாஸ்டையர் பிறந்த அக்காலத்தில் இறந்துபட்ட “நாயன்” மார்களை சிறந்த வைத்திய சிகாமணிகளென மதிக்கப்பட்டனர். (Saint Valentine) வேலன்டைன் ஜெர்வேஸியஸ் என்னும் நாயனார் எபிலப்சி என்னும் நாயனார் (Saint Gervasius) க்கால் வலி முதலிய வியாதிகளுக்கு (Saint Judas) ஜூடாஸ் என்னும் குரு சனிபிடித்தல், இரும்பு முதலியனவற்றைத் தவிர்க்கும் வைத்தியர். (Saint Ovidius) ஓவிடியஸ் என்னும் உத்தமர் செவி கௌரமையைத் தீர்ப்பவர். விஷப் பூச்சிகளின் கடித்குளோமையைத் தீர்ப்பவர். அரவு தீண்டினவிடத்திற்கும் செயின்ட் சொபாஸ் டியனைவிட வேறு யாரும் வல்லவரில்லை. பல் வலியைப் போக்க அப்போலோனியாவே பாண்டித்தியம் பெற்றவர். கிளோரென்பவர் கண்ணோக்களுக்குக் கைகண்ட மருத்திவர். எனவே சாதாரண வைத்தியர்கள் இவ்வாறு மதக் குருக்களுக்கு வரும் வரும்படியைக் குறைப்பதனால் அவர்கள் தண்டிக்கப்பட்டு வந்தனர்.

குருக்கள் மக்களிடம் உபதேசித்து வந்தது என்ன வெனில் உலக முழுதுமே எங்கு கோக்கிலும் பேய்களும் பைசாசங்களும் கிறைந்து கிடக்கின்றன. ஒவ்வொரு மனிதனும் அவைகளுக்கு இருப்பிடமாகிய கொடும்பாவி யாகின்றான். எனவே எவ்வளவுக்கெவ்வளவு அவன் குருக்களுக்கு அதிகமாக காணிக்கை சமர்ப்பித்து வணங்குகின்றானோ அவ்வளவுக்கவ்வளவு அவன் அவற்றினி ன்றும் காப்பாற்றப்படுவான். சாத்தான் என்பவன்

ஆகாயத்தை ஆண்டு வருகிறான். எனவே மணியோசை யாலும், பரிசுத்த நீராலும், சாம்பிராணி தூபம் முதலிய வற்றாலும் அவனைத் தூரத்தியடித்து என்மை செய்வது குருமார்களின் கடமையாகும். கோவில் மணியின் குணதீசயங்கள் கூறமுடியாதனவாகும். தூய தண்ணீரால் தெளிக்கப்பட்டு அது தன் கணீர் ஓசையைக்கிளப்பின் உலகத்திலுள்ள துஷ்ட தேவதைகள் சென்றவிடம் தெரியாமல் மறைந்துவிடும். மற்றும் மணியோசையைக் கேட்ட மின்னலும், இடியும் கூட மக்களுக்கு யாதொரு இன்னலும் செய்யாதொழியும். பூச்சி பொட்டு என்பன வற்றின் பேரிலும் அக்காலத்திய மதம் போர் தொடுக்கும் வழக்கத்திலிருந்தது. எலிகளின்மீது ஏராளமான வழக்குகள் தொடர்ந்து திர்ப்புகளும் சொல்லப்பட்டு வந்தன. ஒவ்வொரு குருமார் மடத்திலும் ஒரு மாந்திரீகப் பாதிரி சாம்பிராணியும், உப்பும், சம்பத்தளிக்கும் சிறு சாமான்களும் மக்களுக்கு விலக்கு விற்பனையாவன. ஆராய்ச்சியாளர்கள் அனைவரும் அபாயகரமானவர் என்றும், கூறிவு படைத்த சிந்தனையாளர்கள், கூடா நடப்பின் குற்றவாளிகளென்றும் கருதப்பட்டு வந்தனர். இவ்வாறு மாந்தரின் அறிவு வளர்ச்சியை அகேக வழிகளில் மதமும், குருக்கள் கூட்டமும் தடைப்படுத்திச் சிதைத்து வரலாயின.

உண்மையான சுதந்திரம், ஒழுங்கான கல்வி, உயர்வான தத்துவ நூல்கள், ஒளி ததும்பும் விஞ்ஞான நூல்கள் யாதொன்றும் அக்காலத்தில் கிடையவேகிடையாது. என்கு கோக்கிலும் இரண்டு பொருள்களே வதிந்து வந்தன. அவைதான் கோவில்களும், குட்டிச் சாத்தான் களும் ஆகும்.

மதத்தின் குருக்களே மக்களுக்கு பேய், பைசாசம், சாத்தான் முதலியவற்றில் முழு மம்பிக்கையை உண்டு பண்ணி வந்தனர். எனவே மதத்தின் எதிரிகள் அனைவரும் குருக்களின் கையில் அடங்கிக் கிடக்க நேர்ந்தது. அவர்கள் பார்த்து, யாராவது ஒருவன் குட்டிச்சாத்தா னுடன் நட்புக்கொண்டு வாழ்கின்றான் எனக் கூறிவிடின் அறிவற்ற பாமர மக்கள் அவனைத் தோலையுரித்துத் தொலைத்து விடுவார். எனவே இந்த மூட மம்பிக்கை யானது ஒவ்வொரு ரண்பிணப் பற்றியும், மனைவி, மக் கள், தாய் தந்தையரிடமும் சந்தேகத்தை உண்டுபண்ணி க் துன்பத்தை உண்டாக்கி வந்தது. இந்த மூட மம்பிக்கை மக்களின் மனிதத் தன்மையைப் போக்கி, கியாயம் என் பதை நீக்கி, கேசம் என்பதின் கிம்மதியைத் தாக்கி உல பதையே வெறுக்கத் தகுந்த விஷயிகு பைசாசங்களின் வீடாக ஆக்கி வாழ்க்கையையே வீணாக்கிவிட்டது. இத் தகைய மம்பிக்கை கத்தோலிக்கர் மட்டிலுமேயன்றி புராத் தடஸ்டண்டு மதத்தினரிடத்தும் வதிந்து வந்தது.

மேது வால்டையர் தோன்றிய காலத்தில் கோவில் களும், குருக்களுமே பிரான்ஸ் தேசத்தை ஆண்டுவந்த னர். அழுக்காறு என்பது தாண்டவம் ஆடி ஆரவாரித் திருந்தது. குருக்கள்மார் அனைவரும் லௌகிக இன்பப் பிரியராயும், கீதிபதிகள் யாவரும் கொடூர குணத்தினரும், கூலிக்குழைப்பவராயும் இருந்து வந்தனர். மன்னன் வாழ்ந்த அரண்மனை மாதர் மிகுந்த விபசார விடுதி என விளங்கிற்று. அக்காலத்திய பணக்காரர், பிரபுக் கள் முதலியவாறு உள்ளத்தில் ஈரம் என்பது இம்மியு மின்றி, இறுமாப்பு, குரூர குணம் ஆகிய பேய்கள் தலை

பிரான்ஸ் தேசம் இங்கிலேயிலிருப்ப, ஏனைய நாடுகள் எவ்வாறிருந்தன என்பதை நோக்குவோம். இங்கிலாந்திலே முதலாவது ஜார்ஜ் என்பவர் சுகவாசியாக இருந்தார். இரண்டாவது ஜார்ஜ் என்பவர் ஆங்கிலேய மக்களையும், அவர் தம்மொழியையும் வெறுப்பினும் அவர்களால் விக்ரக ஆராதனைக்குரிய வேந்தராய் மதிக்கப்பட்டும், வணங்கப்பட்டும் வந்தார். 223 குற்றங்கள் தூக்கு தண்டனை விதிக்கப்பட்டதாயின. கிழைச்சாலைகள் அனைத்தும் குற்றவாளிகள் செறிந்தவண்ணம் கிடத்தன; தூக்குமேடைகள் யாவும் போக்குவரத்துக் கிடயின்றிப்

முட நம்பிக்கையே உலக முழுவதையும் ஆண்டுவந்
தது.

மூன்றாவது அத்தியாயம்.

‘அருவே’ வம்சத்திலேயே ஒருவரும் எழுதும் ஆற்றல் படைத்திருந்ததில்லை. அவர்களுடைய இலக்கிய ஆற்றல் மிகவும் அற்பமே. சாலியூ என்னும் ஓர் தம்பிரான் அவருடைய வளர்ப்புத் தந்தையாரிருந்தார். ஆனால், தம்பிரானுமினும் இவர் இறைவனுடைய அன்பினால் மேம்பட்டவர் அல்லர். தனது ‘சம்பாநம்’ வரும் வரையில் சாயிமிடம் அக்கரை காட்டுபவர் அவர். அவரது மதச் சம்பிரதாயங்கள் தனது மதச் சம்பள அளவிலே நின்றுவிடும். வால்டையரின் தந்தை அவரை ஒரு வழக்கறிஞராக்க விரும்பினாரெனினும் வால்டையருக்கோ சட்டத்தில் சிறிதெனினும் இட்டமென்பதே இல்லை. தனது பத்தாம் ஆண்டில் ஹயிலா கிராண்டு என்னும் பாதிரிமார்களது பள்ளியில் சேர்ந்து, ஏழு ஆண்டுகள் கல்வி பயின்று தனது பதினேழாமாண்டில் பள்ளியினின் றும் கீங்கிவிட்டார். வால்டையர் அதன் பின் யாதொரு பள்ளியும் அணுகவில். மேற்கூறிய பாதிரிப் பள்ளியில் அவர் பயின்றதெல்லாம் சிறிதளவு கிரேக்க பாஷையும் சாதாரணமாக லத்தின் மொழியும் பெருவாரியான அபத்தங்களுமேயாகும். அந்தக்கல்வியில் பூகோள சாத்தங்களுமேயாகும். பெருங் கணக்கும், மற்றெந்த கிரமும், சரித்திரமும், பெருங் கண்டையாது. அக்காலத்திரசாயன நூலும் போதிப்பதே கிடையாது. அக்காலத்திலே மதமானது மன்னரால் பாதுகாக்கப்பட்டும், மற்றபடி உதவி செய்யப்பட்டும் வந்தது. மதத்தைக் காப்பதற்கு ஆயுதங்களாய் ஈட்டி முனையும், இலங்கு கோடரியும், வாட்டிடும் சக்கரமும், வதைக்கும் தீச்சுள்ளிகளும், கேட்டவுடன் திடுக்கிடச் செய்யும் சித்திரவதைக் கூடங்களும் எத்தினமும் தயாராய் இலங்கின.

வாஸ்டையர் என்னும் இவ்வாலிபன் லூயிலா கிராண்டு கல்லூரியில் வாசிக்கும் அக்காலமெல்லாம், அந்நாட்டு மன்னன் ஏவி விட்ட ஆட்களெல்லாம் மின்னாட்டு மேகம் மிகப்படர்ந்து சூழ்ந்த சிவின்னஸ் என்னும் சிகரஞ்சேர் மலைக்கருகில் பிராட்டஸ்டண்டு மதத்தினரை வேட்டையாடிப் பிடித்து வந்தனர். அத்தகைய பிராட்டஸ்டண்டு மக்களை கருணையற்ற நீதிபதியின் கட்டளையின்படி, தூக்கிவிட்டுத் தொங்கவிட்டும், குட்டை மாத் திட்டுக் குற்றயிராய்க் கொலை செய்தும், வேகமுறும் சக்கரத்தால் வேறுவேறும் உடலை வதைத்தும், வெப்பமுறும் தீயமுலால் வெந்து பொடிபாக வைத்தும், பல்வேறு தண்டனைக்காளாக்கினர்.

தனது பதினேழாமாண்டில் வாஸ்டையர் தனது வாழ்வை இலக்கியத்தில் செலவிட நிச்சயமாய் எண்ணி விட்டார். இதைக்கண்ட இவரது தந்தை “உரை ரடையில் ஒருவனும் செய்யுள் ரடையில் ஒருவனும் ஆக இரண்டு முட்டாள்களை நான் புதல்வராகப் பெற்றுள்ளேன்” என்று சினந்து கூறி மனந்தளர்த்தார்.

1713-வது ஆண்டிலேயே வாஸ்டையர் ஒரு தந்திர கிபுணராக கடிக்க ஆரம்பித்துவிட்டார். அவர் ஓர் மன்கையைக் காதலிக்கலாயினர். ஆனால் அப்பெண்ணின் அன்னையோ பெருந்தடையாயிருந்தாள். தன் காதலி ஆண் வேடம் பூண்டு தன்னை வந்தடையும்படி அவர் தன் உடைகளை யனுப்பி சகல விஷயங்களையும் தயாரித்திருந்தும் அவரது சூழ்ச்சி கண்டுபிடிக்கப் பட்டுவிட்டது. அதன்பின் வாஸ்டையர் தன் காதலிக்கு பின்வருமாறு

கடிதம் வரைகிறார். “காதலியே! உனது அன்னையின் சிற்றத்திற்கு அனுவசியமாக நீ ஆளாகவேண்டாம், உனது அன்னையோ ஒன்றும் அறியாதவள் என்று உனக்கு நன்கு தெரியும். பாசாங்கு செய்தால் தான் நமக்கு வழியுண்டு. வேண்டுமென்றே என்னை நீ மறந்துவிட்டதாகவும், வெறுப்பதாகவும் கூறு. அதன்பின் உண்மையாகவே என்னை அதிக ஆர்வத்தோடும் கேள்” இவ்வர்த்தைகள் வாஸ்டையரின் மனப்பான்மையக் காட்டுகின்றன.

இத்தக்காதல் சம்பவத்திற்காக இவரது தந்தை இவருக்குச் சொத்துரிமையை மறுத்துவிட்டார். அவர் வாஸ்டையரை சிறைச்சாலைக்குச் செல்லவேண்டும் இல்லை யெல் நாடுகடத்தப்படுவர் என்று பயமுறுத்தினார். இறுதியாக வாஸ்டையர் ஒரு வழக்கறிஞராக வரச் சம்பதித்தார்.

இது சமயம் பிரான்சு தேசத்தரசன் அவ்ஓர் கோவிலில் உண்டாக்கிய ஓர் புதுமையைப் பாராட்டி ஒரு பரிசுப் பாடலியற்றினார். ஆனால் அப்பரிசுப்பந்தையத்தில் அவர் தோற்றுப் போய்விட்டார். வழக்கறிஞர் ஒருவனிடம் சிறிது காலம் வாழ்த்துவிட்டுப் பின், சட்டத்தை வெறுத்துத் தன் இஷ்டத்தின் படிக்கெல்லாம் கவிகளும், நாடகங்களும் இயற்றவாயினர் எம் வாஸ்டையர். அக்காலத்தில் தான் மிகப்பெரிய சம்பவங்கள் அந்நாட்டில் நிகழ்ந்து வந்தன.

1552-ம் ஆண்டில் டாக்டர் பாயஸ் என்பவர் மக்களது ‘மனச் சுயேச்சை, (Free will) என்னும் கருத்துக்கு மாறான ‘விதியின் பலன்’ என்பதைப் பற்றிப் பல

பிரச்சினைகளைக் கிளப்பியிருந்தார். இவற்றுள் எழுபத்தாறு கொள்கைகளை மதத்திற்கு மாறானது என்று சில சந்தியாசிகள் எடுத்துக்காட்டவே அப்போதிருந்த போப்பாரசர் அவைகளைக் கண்டிக்கும் புல் (Bull) ஒன்றை உண்டாக்கினார். இந்தக் கண்டன வாசகத்தில் தவறுதலாக ஏற்பட்ட ஒரு கால் புள்ளி (Comma)-யின் காரணமாக ஒரு பெரிய சந்தேகம் தோன்றிவிட்டது. டாக்டர் பாயஸ் என்பவரின் தோழர்கள் போப்பாரசர்க்கெழுதி அந்தக் கால் புள்ளி எந்த இடத்தில் கிரமமாக இருத்தல் வேண்டும் என்று விண்ணப்பித்துக் கொண்டனர். ஆனால், வேலை மிகுந்த போப்பாரசரோ சந்தேகம் உண்டாக்கிய வாக்கியத்தில் கால்புள்ளியே இல்லாதகண்டன வாசகத்தை அவர்களுக்கனுப்பி விட்டனர். ஆகையினாலே இந்தத் தகராறு வளர்ந்துகொண்டே போயிற்று.

மற்றும் ஜேன்சனியர்களுக்கும், மாலினியர்களுக்கும் ஓர் பெருத்த வழக்கு நடந்துகொண்டே இருந்தது. மாலினி என்னும் ஓர் ஸ்பெமின் பாதிரி “மனிதனது அறிவானது யதேச்சையானது தான், ஆனால் கடவுள் அவன் அதை எவ்வாறு உபயோகிக்கிறான் என்று கண்காணித்து வருகிறார்” என்னும் கொள்கையைப் பரப்பி வந்தான். ஆனால் ஜேன்சனியஸ் என்னும் ஓர் பிரான்சு பாதிரியோ வெனில் கடவுள் விதிப்பின் முடியாதனவெல்லாம் முடியுமென்றும், கிறிஸ்து எல்லோரது கண்மைக்குக் இறக்கவில்லை என்றும் ஒருபுறம் வாதாடி வந்தான். 1641-ல் ஜேன்சனியஸின் கொள்கைகளில் ஐந்தைத் தன் டித்து போப்பாசர் ஒரு கண்டன வாசகம் (Bull) அளித்தார். ஆனால் ஜேன்சனியர்களோ மேற்கண்டதில் ஐ

தோ அல்லது ஒன்றோடொன்று தங்காது கொள்ளுகள்
அல்லவே அல்ல என்று அறந்த மறுத்தனர். எனவே
இத்தத் தகராறு பிரான்சு தேசத்தில் இருந்து ஆண்டு
கனாக இருந்துவந்தது.

வாஸ்டையாது காலத்திலே மேலே கூறிய விவரதம் முழுதும் போப்பாசரால் கண்டனம் செய்யப்பட்ட ஐந்து கொள்கைகளும் ஜேன்சீனியனிடையதா அல்லவா? என்னும் கேள்வியால் அடங்கிவிட்டது. ஜேன்சீனியர்கள் அக்கொள்கைகள் தங்களுடையது அல்லவென்றும் அதற்கு க்காரணம் பாஸ்கல் என்பவரின் தங்கை மகனது கண் கோப் கிறிஸ்துவின் தலைவிரிஞ்சுத்தெடுத்த முள்ளொன் றின் மகிமைமயால் தீர்க்கப்பட்டது என்றும் கூறி ஆர வாரித்தனர். ஆனால் 1713-ல் எல்லா ஜேன்சீனியர்களும் காட்டிவள்ள சிறைக் கூடங்களில் கிறைக்கப்பட்டனர். மணிதலின் சுயேச்சை அறிவும், விதிப்பயனும் என்பது போன்ற கேள்விகள் மக்களிட உலகத்தின் காட்டத்தை கீண்ட காலமாகக் கொண்டுவந்தது. இக்கேள்விகளைப் பற்றி அப்போதிருந்து இப்போது வரவாக்கும் சுவிஜர் லாந்திலும், ஹாலாந்திலும், ஸ்காட்லாந்து, இங்கிலாந்து, கிபூ இங்கிலாந்து முதலிய தேசங்களிலும் விவரதங்கள் கூட்டுகொண்டே தான் வருகின்றன.

பதினாண்டுகள் தூயி என்னும் மன்னன் இறத்தபின்
 னர் அக்காட்டையாண்ட சீத்யாடு எல்லாச் சிறைக்கடங்
 கனின் கெழுகளையும் இறத்துவிட்டான். அவன் அரசு
 னது ஆக்கையப்படி சிறை செய்யப்பட்ட கைதிகளின் ஐயப்
 பாலை ஆராய்ந்தான். அரசனான கைதிகள் சிறை
 விடப்பட்ட காரணங்களே இன்னதென்று விளங்கவில்லை

அவர்களைப்பற்றி அனைவரும் மறந்துவிட்டனர். பல கைதிகளுக்குத் தங்களைத் தாங்களே கண்டு கொள்ளவும் முடியவில்லை. தாங்கள் கைது செய்யப்பட்டதின் காரணங்களும் ஞாபகமில்லை. பாஸ்டைல் (Bastille) என்னும் சிறைச்சாலையில் ஒரு இத்தாலியன் முப்பத்துமூன்று வருடங்கள் வாடிக் கிடத்தும் தான் கைதியான காரணம் தெரியாமலும் இருந்தான். முப்பத்துமூன்று ஆண்டு கட்டு முன்னர் பாரிஸ் நகரத்தைச் சேர்த்தவுடன் அவன் கைது செய்யப்பட்டு அங்கு அனுப்பப்பட்டான். அவன் மிகக் கிழவனாகியதுமன்றி தனது தோழர்களையும், சுற்றத்தார்களையும் இழந்துவிட்டான்.

ஏனைய கைதிகளையெல்லாம் விடுவித்தபோது இவனது வேண்டுகோளின்படியே இவன் மட்டும் அச்சிறைச்சாலையிலேயே தனது எஞ்சிய காலத்தையும் கழிக்க அனுமதிக்கப் பட்டான். ஆனால் பழைய கைதிகள் விடுவிக்கப்பட்ட மறு கிமிடமே அச்சிறைக்கூடங்கள் புதிய பேர்களால் நிறைக்கப்பட்டுவிட்டன.

இக்காலிலே வால்டையருக்கு பார்த்துவிட்ட இவ்வுலகத்தில் அதிக பந்தமில்லாதிருந்தது. அவருக்கு அப்போது மதத்தைப்பற்றியும் அரசாங்கத்தைப் பற்றியும் சிறிதும் தெரியாது. ஆனால் அவர் செய்யுள் இயற்றியும் வைவ வாழ்க்கையின் நாடகம் வரைத்தும் சித்தனை உலகத்தில் சிறகுடன் பறந்து வந்தனை செய்து இலக்கியத்தை வளர்த்து வந்தனர். ஏதோசில எறித்து விழக்கூடிய வாக்கியங்களை எழுதினாரென்ற குற்றத்திற்காக இவர் முத்துறு மைலுக்கு அப்பாலுள்ள டூல் (Tulle) என்னும் கிடத்திற்கு நாடு கடத்தப்பட்டார். இங்கிருந்துகொண்டு

எழுதுகிறார் வால்டையர் “நான் இருக்கும் ஸ்தலம் உலகத்திலேயே சௌகரியமானது தான், ஆனால் நான்மட்டும் இதற்கு தண்டனைக்காரணமாக வாராதிருக்க வேண்டும். இவ்விடத்தில், நான் இதைவிட்டு ஏகச் சுதந்திரம் இல்லை என்பது தவிர வேறு யாதொரு இன்பக் குறையும் இல்லவே இல்லை, நான் மட்டும் விரும்பும்போது இதை விட்டுப் போகமுடியுமானால் இதில் வசிப்பதற்கே ஆனந்தமாயிருக்கும்.”

இறுதியாக அவர் மீண்டும் தன்னாட்டிற்கு வர ஏதுவாயிற்று. மறு முறையும் இவரைக் கைது செய்து பாஸ்டைல் என்னும் சிறைச்சாலையில் ஓராண்டு வைத்திருந்தனர். அப்போது தான் இவர் தனது பெயரை வால்டையர் என்று இதுகாறும் உலகம் வழங்கும் பெயராக மாற்றிக்கொண்டார்.

வால்டையர், இளவேனிற் காலத்திய எழில் மலர் கொத்துகள் போல் எண்ணிறந்த அபிப்பிராயங்களை மன்னரென்றும், திண்ணரென்றும் மதியாது உலகத்திற்கு வழங்கி வரவே அவர் இங்கிலாந்திற்கு நாடு கடத்தப்பட்டார். பகலவன் மிளிரும் பிரான்சிலிருந்து பனியும், கட்டியும் படர்ந்த ஆஸ்திரியன் என்னுமிடத்திற்கு ஏகினர். ஆனால் இங்கிலாந்தினுள்ள பெரிய மனிதரிடமும், அறிவாளிகளிடமும் பெருமிக எட்பைக் கொண்டனர் வால்டையர். அவர் வார்த்தை வாய்ப்பாளரும், மணமற்றதாயினும் எழில்தரும் குணமுற்றதாகிய சொன்மலர் இயற்றும் கன்மதிப்பார்த்தவருமாகிய போப் Alexander என்னும் ஆசிரியரைச் சந்தித்தனர். “இரவின் எண்ணங்கள்” என்

வால்மீகியர் காளாடைவில் விஷயங்கள் பலவற்றைச்
செதிக்க ஆரம்பித்தார், பின் சந்தேகமுற்றார், அதன்பின்
விசாரணை செய்ய முற்பட்டார். கிறிஸ்துவ கோயில்
களின் சரித்திரத்தைப் படித்தார்; கிறிஸ்துவ மதத்தின்
விர்த்தார்த்தத்தை விசாரணை செய்ய ஆற்றார். அதன்பின்
அவருணர்ந்ததாவது தன்காலத்திய மதமானது மத தூல்
களின் அருளாலும், தவறுதல் செய்வாக் கோவிலினாலும்,
பித்த சங்கியாசிகளின் கணவுகளாலும், பித்தம் செய்யும்
பாதிர்களாலும், குற்றங்கள் புரிந்த குருக்களாலும், கற்
றலும், அறிவும் இல்லா மக்களாலுமே காப்பாற்றப்பட்டு
வருகின்றது என்பதே. இன்னும் பல விபரீதமான காட்
சிகளும் அவருக்கு விளங்கலாயின. கிறிஸ்து மதத்திற்குக்
கை கொடுத்து பலமணித்த காண்டன்டைன் என்னும்
கருணை பொருந்திய சக்கரவர்த்தி எந்த வருடத்தில் கிறி
ஸ்துவானவர் சாதாரண மனிதரா அல்லது சாயியின்
புதல்வரா என்பதை கிரீக்க கைஸ் சபையைக் கூட்டி
இலே அதே வருடத்தில் அவன் பாஸ்டர் (Faust) என்னும் தன்
பத்தினியையும், கிரீஸ்பஸ் (Orispus)

என்னும் தன் மூத்த புதல்வனாயும், கொலி புரிந்துள்ளான் என்னும் கோரக் காட்டுமையுடன் கண்டென்க்தார். 325-வது வருடத்தில் அந்த “காஸ சபை” (Council of Nice) கிறிஸ்துவானவர் கடவுளின் அத்தைத்ருபி (Consubstantial) என்று முடிவு கட்டியது எனவே கிறிஸ்து மதத்தின் முக்கிய கொள்கையாகிய “கிறிஸ்துவின் தெய்வீகம்” என்பதை நிலை நிறுத்தியுமாடுபருக் கொண்டு ஆற்றிய மகான் பத்தினியைக் கொன்றதொரு பாதகனும், புத்திரனை மாய்த்ததொரு புண்மையனுமாவான் என்றபதைக் கண்டார் உம் வால்டையர். மற்றும் திய டோலியஸ் என்னும் மன்னர் 381-வது ஆண்டில் கான்ஸ்டாண்டி கோபிலில் ஒரு கவுன்சிலைக் கூட்டி பரிசுத்தத் திருவுருவம் (Holy Ghost) பாம தந்தை (கடவுள்), இடமிருந்து பிறந்தது என்று தீர்மானித்தார் எனவும், தியடோஸியஸ் (இளைஞர்) என்ற மற்றொரு வேந்தர் 431-வது வருடம் எபிசஸ் என்னுமிடத்தில் இன்னொரு சபையைக் கூட்டி கண்ணிமேரியே கடவுளின் அன்னையென்று முடிவு கட்டினர் எனவும்; 451-வது ஆண்டில் மார்க்ஷியன் என்னும் ஓர் சக்கரவர்த்தி சால்சிடான் என்னும் தலத்தில் மற்றும் ஓர் சபையை அமைத்து கிறிஸ்துவுக்கு இரண்டு சக்திகள் இருந்தனவென்று நிலை நிறுத்தினார் எனவும், 680-வது ஆண்டில் பாக்கேஷியஸ் என்பவர் வேறொரு கவுன்சிலின் மூலம் மேற்கூறிய இரண்டு சக்திக்கு ஏற்ப இரண்டு தன்மைகள் கிறிஸ்துவுக்கு இருந்தனவென்று விடையிறுத்தார் எனவும், கடைசியாக 1274-வது வருடம், பரிசுத்தத் திருவுருவம் பாம தந்தையிடமிருந்து மட்டுமின்றி கடவுளின் பாலகனிப்புகளிலிருந்தும் உருவாகியதாக உறுதிப்படுத்தினார் எனவும் மிகவும் முக்கியமாக

மான உண்மையானது லைபன்ஸ் சபையில் கண்டித்து நிலை நிறுத்தப்பட்டது எனவும் நமது வால்டையர் வகையாய் உணர்ந்தார்.

எனவே அளவுக்கடங்காத கடவுள் பிழைத்தலில் லாக் (குற்றம் செய்யாத) கோயிலுக்கு பிரளய காலத்திலேயே விவரிக்கப்பட்டுள்ளவை என்று பிதற்றப்பட்ட இந்தச் சில சிறிய விஷயங்களை உலகம் உணர்ந்து தெனிய ஆயிரத்து முந்நூறு ஆண்டுகள் பிடித்தனபோலும்.

அறிவற்ற இந்த மதம் உலகம் முழுவதிலும் கொடூரத்தையும், கிலியையும், செறிவுறச் செய்தது என்பதைத் தெள்ளிதின் தெரிந்தார் வால்டையர். மற்றும் ஒழுக்கத்தைக் காட்டிலும் உடைகள் உயர்ந்தனவென்றும், சிலைகளும், சிலுவைகளும் புதைந்த எலும்பின் துண்டுகளும், சிதைந்த மரத்தின் சிறு பாகங்களும் மக்கள் தம் உரிமையினும் மற்றமவர் உயிரினுமே மிகச் சிறந்து விலையுயர்ந்த மேன்மைப் பொருள் என்றும், மேல் கண்ட பண்டங்களைப் பாதுகாப்போர் மக்களுக்கே பகைவர் என்றும் என்கு கோக்கினும் எண்ணங்கள் பரவி இருந்தன.

எனவே நமது வால்டையர் இந்த “வெற்றி மிகுந்ததை” வெட்டி வீழ்த்துவான் தன் வீரம் பொருந்திய இயல்பையும், சாரம் பொருந்திய மனத்தின் சக்தியையும் உபயோகிக்கலாயினர்.

பகுத்தறிவைப் பாப்ப வந்த பரமன் நம் வால்டையர். முதன் முதலிலே ஏக பாஷையாய் ஓர் மொழி இருந்து அதிவிந்து காளடைவில் அநேக மொழிகள் பிறந்

திருக்க முடியாது என்பதை அவர் முற்றிலும் உணர்ந்தவர். ஒவ்வொரு பாஷையும் அவ்வம் மக்களின் சுற்றுப்புற நிலைமைகளால் கட்டுப்படுத்தப்பட்டது என்பது அவருக்கு கன்கு தெரியும். மற்றும் பணிக்கட்டியும், பணித்துளியும் கழறும் பாஷையும், பணைமாமும் பணிமலரும் பகரும் மொழியும் ஒன்றாயிருக்கமுடியாது. அவை வெவ்வேறு என்றும் அவர் அறிந்திருந்தார். அதுமட்டுமல்ல. மொழி வளர்ச்சியிலே யாதொரு விதேத சம்பவமும் நிகழ்த்திருக்க முடியாதென்பதும் அவருக்குத் தெரியும். “பேபல் கோபுரக் கதை” உண்மையாயிருந்திருக்க முடியாதென்பதை அவர் அறிந்தவர். ஒவ்வொரு பொருளும் உலகத்திலே இயற்கையாகவே இயைந்துள்ளது. மந்திரத்தால் மாங்காய் விழுதல் என்னும் கொள்கையை மதத்தைப் பொருத்தமட்டுமல்லாமல் மற்ற விஷயங்களிலும் அவர் மறுக்கக்கூடியவர். மந்திரத்தால் தங்கம் செய்வதைச் சிறிதும் அவர் கம்பவில்லை என்பதற்குச் சான்று அவரது கூற்றே. அவர் கூறுவதாவது “இரும்பைப் பொன்னாக்க இரண்டு விஷயங்கள் அவசியம். அவையாவன:- ஒன்று இரும்பைப் போக்குவது, மற்றொன்று பொன்னை ஆக்குவது.”

வால்டையர் என்பவரே நமக்கு சரித்திரத்தின் தத்துவத்தைச் சரிவரப் போதித்தவர்.

எல்ல தன்மையும், சந்தோஷத் தோற்றமும் வால்டையரிடம் காணும் குடிகொண்டிருந்தன. கால்வின் என்பவர் கற்பித்த இயற்கைக்கு மாறான, இன்பத் தவிர்த்த, குருமரான வாழ்க்கையை அவர் மனமார வெறுக்கும்

அர்ச்சகர்களும், ஆசிரியர்களும், பொற் சபையில் போதிக்கும் புனிதமார்த்த குருமார்களும், மேற்றிராணி யாரும் மிகப் பெரிய போப்பாசகனும் வால்டையர் தன் னைத் தூற்றிடாமல் இருந்த தினமே கிடையாது. கோயி லின் பகைவனைப் பற்றிய உண்மையை குருமார்கள் உரை த்தற்கு விரும்பாததற்கும், முடியாததற்கும் காம் வியப் படைகிறோம். ஓராயிர வருஷத்திற்கு மேலாக ஒவ் வொரு கோவில் மேடையும் வசவு மொழிக்குக் கொல் லன் பட்டகைகளென்றே இருந்து வந்துள்ளது.

தன் காலத்தில் வழங்கி வந்த முடப்பழக்கங்களை முற்றிலும் ஒழிக்க வால்லையர் கங்கணம் கட்டிக்கொண்

முதலாம் இயற்புதலை முற்றுப் பெற்றகலை யெனவே
கற்றுத் தெளிந்தவர் வாகடையர். கூரிய தந்திரத்தைச்
சீரிய முறையில் கையாளுவதில் அவர் மிகச் சமர்த்தர்.
உள்ளொன்று வைத்துப் புறமொன்று பேசும் உண்மை
யற்றவர் கூட்டத்தை உடைத்தெறிந்தார். பாசாங்கு
செய்து பொய்யும் புனைசூட்டும் பேசாநின்ற பட்டா
னங்களைப் பதறச் சிதறவடித்தார் இப்பலவான்.

வாஸ்தவம் தன் காலத்திய இழிவு குணத்தினையு
யும் ஈன புத்தியினையும்கொழியும்படி செய்தும் பாசாங்கு
பல செய்து பல்லைக் காட்டிக் கெஞ்சி கூசாது முகமன்
கூறி அர்ச்சகர் தம் “அருளையும்” பொன், மிகுந்தவாறு
போஷகத்தையும் வேண்டிக் திரியும் புன்மையாளரைப்
போக்கடித்தும் வந்தார். இந்நிலை காலங்களில் அவர்
கனரல் இவர் தொந்தரவளிக்கப்படுதலும் மற்ற வேலை
களில் இவர் அவர்களை இரக்கமின்றித் தாக்குவதுண்டு
இவர் அவ்வாறு அவர்களைத் தாக்கி இருக்கவில்லை ஏன்
ஆலம் நெடுகாட்டு முன்னரே அவர்கள் மறக்கப்பட
புறப்பர். இந்தப் பூச்சி பொட்டுகளையும் நாகப்பாம்புகளையும்
வாஸ்தவம் தனது ஆற்றலான வாகனைத்திரியுத்
தில் வைத்து வளர்த்து வந்தார்.

வாஸ்டையர் ஆழ்ந்த அறிவினர் அன்று எனக்கூறுவது வழக்கமாகவிட்டது, ஏன் இவர் அப்படிச் கூறப்படுகின்றனர் என்றால் அதற்குக் காரணம் அவர் முட்டாளாக இல்லாமலிருந்ததேயாகும். ஆபாசக்காட்சியைக் கண்டு அவர் கதைப்பதுண்டு, ஆகவே அவரை பயபத்தி அற்றவர் என்பார்கள். (மிகக் கொடியராகிய) ஒரு புரோகிதனைக் கூட கடவுள் நீடுழி கண்டிக்கமாட்டார் என்று அவர் புகன்றால் அதை மதத்துவேஷம் என மக்கள் கூறுவர் கிறிஸ்தவர்களென்று கூறிக்கொள்பவர்கள் ஒருவர் கழுத்தை மற்ருருவர் அறுக்காதபடி தடுத்தும் கிறிஸ்துவைப் பின் பற்றுபவர்கள் எல்லாம் நாகரீகத்தை அடையும்படி செய்தும் வந்தார் வாஸ்டையர். வாஸ்டையரும் மற்ற மதத்தினரைப்போல் ஏதேனும் ஒரு மதத்தை ஏற்படுத்தி ஒரு தேசத்தைக் கைப்பற்றிக் கொண்டு சில மதத்துவேஷிகளை கொழுந்துவிட்டெரியும் தீயிலிட்டுக் கொலைபுரிந்து வந்திருப்பாரேல் அவரும் கிறிஸ்துவ உலகத்தின் அன்புக்கும் ஆச்சரியத்துக்கும் மரியாதைக்கும் பாத்திரராயிருந்திருக்க ஏதுவாகும். மற்றும் அவர் மட்டும் பழங்காலத்துப் பாட்டிக் கதைகளை நம்புவதாகப் பாசாங்கு செய்து லத்தின் பிரார்த்தனையை முணுமுணுத்து ஜபமணி எண்ணி மண்டிபோட்டு அடிக் கடி கடவுளின் மாயிசத்தைக் கண்ணை முடிக்கொண்டு தின்று கிறிஸ்துவின் பெயரைச் சொல்லி தத்துவ சாஸ்திரிகளைச் சுட்டெரிக்கச் சுள்ளிகள் பொறுக்கிப்போய் வந்திருப்பாரேல் இங்கேமெல்லாம் அவர் சுவர்க்கலோகத்திலே சுகமாக வீற்றிருந்து சபிக்கப்பட்ட சண்டாளர்களின் சஞ்சலத்தைக் கண்டு நெஞ்சு களித்திருக்க முடித்திருக்கும்.

வாஸ்டையர் மட்டும் அவர் காலத்திய மதத்தை அனுஷ்டித்தும் அளவுக்கடங்காத ஆற்றலும், அன்பும் கொண்ட கடவுள் லட்சம் பத்து லட்சம் கொண்ட மக்களைத் தன் பிரதாபமான கருணை நீதியின் போரல் நீடுழி துன்பம் அனுபவிக்குமாறு பிறப்பித்தார் என்று அரற்றியும், அத்தகைய கடவுள் ஒரு இத்தாலி தேசத்துப் போப்புக்குத் தன் காதற் கிழத்தியின் ஆன்மாவைக் காக்கவும் யாதொரு குற்றமும் இல்லா ஏனையர் மனைவியரைச் சபிக்கவும் சர்வ அதிகாரத்தையும் கொடுத்துள்ளார் எனக்கூறியும், அத்தகைய கடவுளின் காதலில் சுட்ட மாயிச வரசத்தையும் சுள்ளிக் குச்சிகளின் புகையையும் சுரு சுரு என்று ஏற்றியும், அவர் தம் பார்த்த செவிகளில் நாளும் சித்திரவதைப் படுவோரின் உபத்திரவக் கதறுதலையும் குட்டை மாத்திட்டவர் வாய்விட்டதையும் கூக்குரலையும் புருத்தியும் புண்ணியம் செய்திருப்பாரேல் அவர் இன்று அர்ச் வாஸ்டையர் என்று அனைவராலும் ஆராதிக்கப்படுவார்.

மனிதனின் மனதிற்கு இயல்பான ஆற்றல்கள் அனைத்தையும் உபயோகித்துப் பல்லாண்டுகளாய் கம் வாஸ்டையர் ஐரோப்பா முழுவிதிலும் தன் மூலையின் விளைவான கட்டுரைகள், சிறு மொழிகள், பெரும் கதைகள் அருஞ்சரிதைகள், சந்தோஷ நாடகங்கள், சஞ்சல நாடகங்கள், உயிஞ்சுவைக் கதைகள், அறுஞ்சுவைப் பாக்கள் முதலிய அனைத்தையும் விரப்பி வந்தார். ஆனால் அதே காலத்தில் அவர் வணிகத்தில் வல்லமையும், கோமஸ்வரணப்போலப்பணத்தைக் குறித்துச் சேர்ப்பதில் நாட்டமும் அரசர் சபைப் பேச்சுகளில் ஆர்வமும், அர்ச்சகர் தம் பழிப்புச்

செயல்களில் கவனமும் செலுத்தித்தான் வந்தார். மற்
றும் அதேகாலத்தில் வால்டையர் ரசாயன சாஸ்திர உண்
மைகளையும் தத்துவ சாஸ்திரிகளின் கொள்கைகளையும்
கவனித்துக் கற்றுக்கொண்டேதான் வந்தார். ஆனால்
இவ்வளவு வேலைகளுக்கிடையிலும் மூடப் பழக்கமென்
னும் முாட்டு அரக்கனைத் தாக்குதலில் மட்டும் தன் ஞா
பகத்தை மறவாமல் நிலை நிறுத்திவந்தார். விழிப்பிலும்
அக்கத்திலும் கோயிலை அவர் வெறுத்தே வந்தார்.
இமை கொட்டாத காட்டத்துடன் கவனித்தும் இரக்க
யில்லா அரக்கனைப்போல் தாக்கியும் வந்தார், ஒரு மனி
தனையும் சார்ந்து நிற்காமல் தனிப்படையாக நின்று,
வெட்டவெளியான யுத்தகளத்திலும் சமயம் ஆகிய வே
லிக்குப் பின்னுமாகச் சுமார் அறுபது ஆண்டுகள் வால்
டையர் தமது போரை நடத்திவந்தார். அவரது வெற்
றியே மிகவும் உசிதமானதாகும். அவர் ஒரு அரசனைப்
போல் வாழ்ந்து வந்தார். ஐரோப்பாவிலேயே ஆற்றல்
மிக்கவருள் ஒருவராய்த் திகழ்ந்ததன்னியில் இலக்கியத்
திற்கே அவர் மூலம்தான் முதன் முதலில் முடிசூட்டப்
பட்டது.

இவ்விதவர்கள் வால்டையர்மீது குறை கூறுவதற்
குள்ள காரணங்களில் சில என்னவென்றால்; அவர் பய
பக்தியற்றவர் என்பதும், தெய்விகத் தன்மை பொருள்
திய விஷயங்களைத் தக்க சாத்தியோடு விசார
ணை செய்வதில்லை என்பதும், 'அவர் எரிப்புதர்' (Burn
ing Bush) முன்னர் தன் காலணியைக் கழற்றி மறுப்ப
தும், மோசெஸுடைய மோசைசாஸ்திரத்தைக்கண்டும் தோ
ஷுவாவின் வான நூல் ஞானத்தைக்கண்டும், தோசு

வின் வாழ்க்கைச் சரிதத்தைக்கண்டும் எள்ளி கசையாடு
கின்றனர் என்பதும் ஆகும். அவர்கள் கூறுவதாவது:-
இந்த எடக்கமுடியாத தெய்வச் செயல்களையும் அருளால்
உண்டான ஆபாசங்களையும் தாழ்மையும், கம்பிக்கையும்
கொண்ட மனத்தோடு படிக்கவேண்டும். அவ்வாறு
படித்து பிரார்த்தனையுடனே அவற்றை ஆராயவேண்டும்
ஆனால் கடவுளை மெது பகுத்தறிவின் முடிவுகள் கம்மைக்
கட்டுப்படுத்தாமல் இருக்கச் செய்யுமாறும் வேண்டிக்
கொள்ளல் வேண்டும். இந்த அறிவினிகள் ஒரு பொய்
மையானது பழமையென்னும் காரணத்தால் மட்டும்
உண்மையாகிவிடும் என்றும் அவ்வாறு அத்தகைய பொய்
மையை மதியாது எடத்தல் பயபக்தியற்ற தன்மை என்
றும் எண்ணுகின்றார்கள். கிரேக்கர்களது கடவுள்களைப்
பற்றியும் மற்றும் ரோமர்களது, அல்லது சீனர்களது
அல்லது இந்தியர்களது கடவுள்களைப்பற்றியும் எவ்வாறு
ஆராய்வோமோ அதேமாதிரிதான் வால்டையரும் பூதர்
களது கடவுள்களைப்பற்றிவிசாரணை செய்யமுற்பட்டார்.
இந்த உலகத்தில் மனிதனால் ஆராயக்கூடாதுபடியும், அறி
யக்கூடாதுபடியுமான அங்ஙனவு புனிதமான பொருள்
இல்லவே இல்லை. தத்துவ சாஸ்திரி ஒன்றையும் மறைப்
பதே கிடையாது. உண்மைக்கு இரகசியம் உறவு அன்று.
ஒருவரும் தனது பகுத்தறிவைப்பற்றிகொடுத்து பயபக்தி
யைச்சம்பாதித்தல் கூடாது. பகுத்தறிவுக்குச் சரியென்று
பட்டால் ஒழிய ஒரு பொருளையும் வணங்குதல் கூடாது.

எல்லாவிதமான தீய முடப்பழக்கங்கள் மீதும்,
தெய்விகத் தவறுதல் மீதும் வால்டையர் பழிப்பு மொழி
என்னும் தன் கூரிய அம்பை ஏவினார். அத்தகைய அம்

புகள் சிந்தனை என்னும் சிறகுகளோடும், அறிவு என்னும் கூர்மையோடும் உண்மை என்னும் விஷத்தினோடும் வேகமாகச் சென்று மத்திய பாகத்தையே தாக்கின.

பலர் மிக நல்லவையும் மிகத் தூயவவையும் ஆன எதையும் பழித்து விடலாம் என்று கூறுகின்றனர். ஆனால் உண்மையிலே எவனொருவன் உண்மையைப்பழிக் கின்றானோ அவன் தன்னைத்தானே பழித்துக் கொள்ப வன் ஆவான். அவன் தன்னைக் கைப்பே என்றும் தனி மூட னாவான்.

ஐந்தாவது அத்தியாயம்.

மனிதனது மனம் பல துறைகளையுடைத்து. உண்மை என்பதை ஒவ்வொரு முறையிலும், எல்லாப் புலன்களா லும் மனிதன் பரீக்ஷிக்கவேண்டும். அவ்வாறு பரீக்ஷித் தவும் அவன் அவாவுகின்றான்.

“உண்மைப் பிரசன்னம் (Real Presence) என்னும் ஆபாசத்தைப் போக்குதலுக்கு, வசவு, என்னி கைத்தல் முதலியவையன்றி வேறு வழியில்லை. தெய்விகப் பண் டம் ஒன்றைத் தின்றவுடன் மும்மூர்த்திகளையும் விழுங்கி விட்டதாக எம்பும் முட்டினையும், திராட்ச ரசத்தின் துளி யொன்றைக் குடித்த புரோகிதன் நித்திய கடவுளையே ஜீரணம் பண்ணிவிட்டதாக எம்பும் அறிவற்றவனையும் திருப்பும் வழி அதனினும் வேறென்னே? படைத்த பண்டத்தை எலி தின்றால் பாவம் நேருமென்று அதைப் பத்திரப்படுத்தி வைக்கும் முட்டாளான மற்பெய்வாறு தான் தற்கித்தல் இயலும்.

மூப்பது, கார்ப்பது அருங்குழவிகள், சொட்டைத் தலைச் சாயியார் ஒருவரைப் பார்த்து கைத்தன என்னும் குற்றத்திற்காக அவர்களைத் துண்டு துண்டாய்க் கிழித் தெறிய இரண்டு காடிகளை ஏவினார். கருணை ததும்பும் ஓர்கடவுள் என்று எம்பும் கசடர்களுடன் தற்கமுறை கையாண்டால் விளையும் பயன் என்னே?

இத்தகைய மாக்களுக்குப் பதில் இயம்புவது தான் எப்படி? தங்கள் மோசமான நிலையை அவர்களுக்கு உணர்த்துதல் எவ்வாறு? கேலிக் கூற்றின் கூறிய அம்பு கள் அவர்களது உடற்றசையில் தைத்தால் ஒழிய அவர் களுக்குச் சுய அறிவே ஏற்படாது.

இவ்வாறு வால்டையர் சிந்தித்ததற்காக அவரைக் கேலிக்காரன் எனக் குறை கூறினர். அவர் எவற்றை யெல்லாம் கேலி செய்தார்? தன்குடிகளின் வருத்தத் தைச் சட்டைபண்ணுதும், தன் ஆட்சி முறையில் நீதியில் லாமலும் வந்த மன்னர்கள் தமை, அவர் கேலி செய்தார். பட்டம் பெற்ற முட்டாள்களைப் பார்த்துப் பார்த்து அவர் சிரித்ததுண்டு. நீதிஸ்தலங்களின் அழுக்குத் தன்மை களையும், அநீதியையும், நீதிபதிகளின் இழி தன்மையை யும், கொடுங்கோன்மையையும், கொடூரங்களையும் அவர் கண்டு கோபச்சிரிப்பு கொண்டதுண்டு. ஆபாசமான கொடூர் சட்டங்களையும், அநாகரிகப் பழக்க வழக்கங் களையும் அகற்றும் விதத்தான் கைத்ததுண்டு அவ் வால்டையர். கார்டினல்களையும், போப்பையும், பிஷ்ப்பு களையும், புரோகிதர்களையும், கணக்கில்லாத மற்ற ஆஷா டபூதிகளையும் கண்டு அவர் கைத்ததுண்டு. தமது

நூல்களைப் பொய் கொண்டு நிறைத்த சரித்திர ஆசிரியரையும், மூட நம்பிக்கைகளை முழுதும் காப்பாற்றி வந்த தத்துவ சாஸ்திரிகளையும் வால்டையர் கேலி பண்ணுவது வழக்கம். சுதந்திரத்தை வெறுக்கும் கசடர்களையும், மக்களை நலிவுறுத்தும் மாக்களையும் அவர் கேலி செய்தார். பொதுவாகவே, வால்டையர் தன் காலத்தில் தாண்டவ மாடிய கர்வம், கொடுமை, அகம்பாவம், கடையர் குணம் முதலிய யாவற்றையுமே கேலி செய்து துறத்த முயன்றார்.

ஆஷாடபூதித் தனம் பிறர் நகைத்தலைக் கண்டு காணுதல் ஆகியவை எல்லாக் காலங்களிலும் இயல்பு. ஹாஸ்யச் சொற்கள் ஆபாசக் குணங்கள் ஆகியவைகளை அவர் விரும்புவதே கிடையாது. கூறிவுக் கூற்றுக்கும், முட்டாள்தனத்திற்கும் கூறமுடியாத பகமை எனினும் நகைத்தலில் வால்டையர் இணையற்றவர். ஆபாசத்தையும், ஆகாதனவற்றையும் அவர் நகைத்தார். புராணக் கதைகளையும், பூர்விக அர்புதங்களையும், குருமார்கள் கொண்டிருந்த பொய் வாழ்வையும், பொய்க் கூற்றையும் அவர் கேலி செய்து வந்தார். பாசங்கும், துறவறமும் பலராலும் நம்பி வரப்படுவதைக் கண்டார். அறிவற்றப் பலர் தந்திரமும், கொடுமையும் கொண்ட சிலரால் ஆளப்பட்டு வருவதையும் அவர் அறிந்தார். மூட நம்பிக்கையில் முழுகிக் கிடந்த சரித்திர ஆசிரியர்கள் தம் சரித்திரம் முழுவதிலும் நடக்கமுடியாத செய்திகளை நிறப்புவதையும், அவற்றை விஞ்ஞானிகள் யாவரும் “என்று சொல்லப்படுகின்றது” என்றே கூறி வருவதையும் அவர் கண்டு வந்தார்.

ஆகக்கூடிய விஷயங்களை அறியும் ஆற்றல் அவருக்கு உண்டு. உலக விவகாரங்களையும், சாதாரணமா

கக் காணும் சம்பவங்களையும் அவர் நன்கறிந்திருந்தனர். ஆகையால் அவர் தன்காலத்தில் மக்களிடம் காணப்பட்ட விபரீத, வேறுபட்ட மனக் காட்சியைக்கண்டு நகைத்தார். ஆண்களைக் காட்டிலும் பெண்களுக்குப் பல் அதிகம் என அரிஸ்டாட்டில் என்பவர் கூறியிருந்தார். இதே கொள்கையைப் பதினெட்டாம் நூற்றாண்டு முழுவதும் இருந்த விஞ்ஞானிகள் திருப்பித் திருப்பிக் கூறிக்கொண்டிருந்த விஞ்ஞானிகள் யாவரையும் பெண்களின் பழகே வந்தனர். ஆனால் வால்டையர் பெண்களின் பழகே வரிசையை எண்ணிப் பார்த்து அக்கூற்று பொய்யென உணர்ந்தார். ஏனைய மக்கள் “அவ்வாறு சொல்லப்படுகிறது” என்று திருப்திப் பட்டு வந்தனர். அகேக் ஆண்களைய வால்டையர் தன் சுற்றுப் புரங்களின் நிலைமையையும், உலகமுழுதும் உலவி வந்த கொடுங்கோன்மையும், கொடூரமும் அவர் மனத்தை கவலையுறச் செய்யினும், கடவுள் நம்பிக்கை கொண்டவராகத் தான் இருந்து வந்தார். “இயற்கை மதம்” என்பதில் அவருக்கு நம்பிக்கையுண்டு. தன் காலத்திய மதம் அவரது “கடவுளுக்கு” மானபங்கம் உண்டுபண்ணும் தன்மையதாய் இருந்த காரணத்தால் அதை அவர் தாக்கிலுத்தார். அவருடைய “கடவுள்” தந்தையின் தனைய, நீதியின் உறையுள், அறிவு இரக்கம், என்பவை போன்ற நற்குணங்கள் நிறையப் பெற்றிருக்க, கத்தோலிக்கரது “கடவுள்” கொடுமையும், மடமையும் கொண்ட குரூர அரக்கனாக இருந்து வந்தது. தனது வசமிருந்த ஆயுதங்கள் அனைத்தையும் கொண்டு அவர் “பைபிளை”த் தாக்கிவந்தார். அதனுடைய பூலோக சாஸ்திரத்தையும், வான சாஸ்திரத்தையும், நீதித் தன்மையையும், சட்டங்களையும், பழக்கங்களையும் அதனுடைய ஆபாசமான பயனற்ற அற்புதங்களையும், அறிவற்ற

ஆச்சரிய சம்பவங்களையும், அதனுடைய வியவகார ஞானமின்மையையும், பைத்தியக்கார ஜோசியங்களையும், கொடூரமான பயமுறுத்தல்களையும், அதனுடைய அளவு கடந்த ஆசை காட்டும் வார்த்தைகளையும் ஆகிய பலவற்றை வால்டையர் பலமாகத் தாக்கிலர்.

ஆனால் அவர், உலகத்திற்கு மழையையும், ஒளியையும், மலர் வர்க்கத்தையும், மனிதர்க் குணவையும், சந்தோஷத்தையும், சரீர சுகத்தையும், இளமையையும், எழிலையும், இனிதின் வழங்கும் இயற்கைக் கடவுளைப் பாராட்டித்தான் வந்தார்.

ஒவ்வொரு புறமிருந்தும் தான் தாக்கப்படவே, வால்டையர் தனது அறிவு, தர்க்கமுறை, பகுத்தறிவு, வெறுப்பு, அசட்டுத் தனம், நகைப்பு, பரிதாப குணம், கோபம் முதலிய ஆயுதங்களைக் கொண்டு பலரையும் எதிர்த்துப் போராடி வந்தார். அவரது பல முறைகளிலும் மன்னிப்புக் கேட்டுக்கொள்ளும் முறை பிறரைக் கோப்பபடுத்தும் பாற்றதாகும். அவர் தான் சொன்னது தவறு என்று கூறுவாரேல் அது அவர் முன்பு கூறியுள்ள சொற்களைக் காட்டிலும் ஆயிரமடங்கு கொடுமையுடைய காரியிருக்கும். அதைவிட அதிகம் கூறிவிட்டு அதற்கு முன்பு சொன்னது பொய் என்று சொல்லுவார். புகழுறை கூறுபவரைப் போலவே அவர் பிறரைப் புன்மைப்படுத்தி பொடியாக்கி விடுவார். அவருடைய பாராட்டுச் சொற்களிலும் பாஷாணமே நிறைந்திருந்தது. அவர் பின்னடைபவரைப்போலவே கடித்துப் பெரிய காரியங்களைச் சாதிப்பதிலும், தான் கூறியவற்றையே மறுப்பவரைப்போல்

கடித்து அதனினும் அதிகமாக விஷயங்களைச் சொல்லுவதிலும் அதிக சமர்த்தர்.

தான் கடிடப்படும் காட்சியையும், கெருப்பில் வேரும் காட்சியையும் கண்டெனின்கும் திருப்தியை அவர் புரோகிதருக்கு அளிக்க விரும்பவில்லை. இதைப்பற்றி அவர் எழுதினதாவது "தான் பின்வாங்கவேண்டுமென்று அவர்கள் கேட்டென்றார்கள். அவ்வாறே தான் மகிழ்ச்சியுடன் செய்கிறேன், அதன்படிக்கு பாஸ்கல் (Pascal) என்பவர் எப்போதும் தவற்றவர் என்றும், அர்ச். ஹக் கரும், அர்ச். மார்க்கும் ஒருவருக்கொருவர் மாறுபடுவாரேல் அது அவற்றை சரிவர உணரக்கூடியவர்களுக்கு மதத்தின் உண்மைக்குச் சான்றொ விளங்கும் என்றும், மதத்தை உண்மைப்படுத்த மற்ருேரு சான்று அதன் விளக்கமுடியாத தன்மையே என்றும், தான் பகருவேன். மற்றும் எல்லாப் புரோகிதரும் பற்றற்றவர் என்றும், இனிய குணத்தவர் என்றும் கூறுகிறேன். "ஜெசு கிட்டஸ்" என்றும் பாத்திரிமார்க்கன் எல்லாம் யோக்கியமா னவர்கள் என்றும், சர்யாசிகள் அனைவரும் கர்வமும், சூழ்ச்சியும் அற்றவர்கள்; அவர்கள்மீது விசும் வரசனை பரிசுமாரானது என்றும்; பரிசோதனைத் திட்டம் (Inquisition) என்பது மாணாக்கத்தன்மை, பிறர் விவரமை என்பவற்றின் செற்றிவின் அறிகுறியென்றும் தான் கூற முன் வருவேன். இதேபோன்று ஒருவருக்கும் ஒரு தீன்கும் செய்பாத என்னைமட்டும் அமைதியோடு வாழ அவர்கள் விடுவார்களேல் அவர்கள் விரும்பும் சகலவற்றையும் தான் சரியென்றும் ஒப்புக்கொள்ளுகிறேன்."

வாஸ்டையர் தனது அரிய வாழ்வின் பெரும்பாகத்
தை கலிவுறுத்தப்பட்டவருக்கு கல்லுதவி புரிவதிலும்,
அனாதைகளுக்கு அபயம் அளிப்பதிலும், குரூதநீர்ப்பு
களை அகற்றுவதிலும், அப்பாவினைமெல்லாம் பாதுகாப்
பதிலும், பிரான்சு தேசச் சட்டங்களைச் சீர் திருத்துவதி
லும், சித்திரவதைக் கொடுமைகளைச் சிதைத்தெறிந்து
விடுவதிலும், புரோகிதரது உள்ளத்தைச் சார்தப்படுத்
துவதிலும், கீதபதிகளுக்கு அறிஞாட்டுவதிலும், நிலமன்
னர் தமக்குக் கல்வியளிப்பதிலும், தேச மக்களை எகரீகப்
படுத்துவதிலும், மக்கள் மனத்தினின்று போர் வேட்கை
யைப் போக்குவதிலுமே கழித்துவந்தார்.

என் அளவுக்கு மீறிக் கூறிவிட்டதாக நீங்கள் நினை
க்கலாம். இவரை ஆகாய அளவிற்குப் புகழ்ந்துவிட்
டேன் எனவும் நீங்கள் கருதலாம், ஆனால் ஜர்மனி தேச
த்து மகான் கீதே (Goethe) என்பவர் இவரைப்பற்றிக்
கூறியதாவது: - “நீங்கள் உலத்திலே காணவேண்டுவது,
ஆழ்ந்த கருத்தும், அளவுகடந்த பேரறிவும், சிந்தனை
சீலம், கல்லுணர்ச்சியும், செறிந்த பகுத்தறிவும், பொ
ருளை அறிந்துணரும் தன்மையும், மேம்பட்ட எண்ண
மும், மேலான தத்துவமும், தானே இயற்றும் சக்தியும்,
தண்ணீரின் இயற்கை அறிவும், புத்திசாலித்தனமும்
பூரிக்கும் புத்தியும், உண்மை கடும் உணர்வும், ஒவ்
வொரு பொருளையும் அனுசரித்தலும், கலையின் எழிலும்,
குறி கொண்ட உற்சாகம், மிகப்பல விஷயங்களும், வேறு
பட்ட பல விஷயங்களும், மாண்பின் அன்பும், மனத்தி
னது செழிப்பும், சீரும் சிறப்பும், வாஞ்சையும், மனவள
னும், பல பொருளைக் கொள்ளத்தரும் மனோபலனும், விரி

ந்த ஞானமும், செறிந்த பொருள் அறிவும், எழில்
யிருந்த குரலும், இன்பத்தரும் மொழிகளும், தவறாத
நேர்மையும், மாசுதவிர் குணமும், களங்கமற்ற சொல்
லும், கருத்துருக்கும் கண்ணியச் சொல்லும், பிரசாரத்
தோற்றமும், பிறரை வெல்லும் பேச்சும், விரைவும்,
வியப்புறும் மகிழ்ச்சி நிறைவும், சகலபுலனச் சஞ்சார
மனமும், வானினும் ஒங்கிய வளப்பமும், குறைவிலா
குண நிறைவும் ஆயின. இவையனைத்துக்கும் வாஸ்டைய
ரிடம் தான் செல்லவேண்டும்.”

ஸ்காத்லாந்து தேசத்தில் பிறந்த கார்லில் என்பவர்
காடியைப்போல் உறுயிர்கொண்டு ஆஷாடபூதித் தனத்
தைக் கண்டித்து வருவதாகக் கூறிக்கொண்டு தனக்குப்
போட்டி எங்கும் இல்லாதபடி செய்துகொள்ளக் கூடிய
வர். அவரும் கூட வாஸ்டையர் தான் தற்கால மூட நம்
பிக்கைகளை வேரோடு களைந்தவர் என்று ஒப்புக்கொண்
டிருக்கின்றார்.

தன் காலத்திய மூட நம்பிக்கைகளைக் களைந்தெறிவது
ஒவ்வொரு மனிதனுடைய கடமையாகும். எனினும்
தம்மைப் பொருத்தமட்டில் மூட நம்பிக்கைக் கொள்கை
களை தம் முழு மனதோடு வெறுக்கவும், மறுக்கவும் செய்
யும் ஆயிரக் கணக்கான ஆண்டுகளும், பெண்களுமாகிய
தாய் தந்தைவர்கள் மனது குழந்தைகளுக்கு மட்டும் அப்
பொய்க் கல்வியைப் போதிக்க விட்டுவிடுகின்றனர்.

நித்திய நாகம் என்னும் எண்ணமாகிய விஷம் அவ
ர்களது சிந்தனையைச் சீர்கெடுத்துவிடுகின்றது. தங்க
ளது பிள்ளைகளது மனத்தில் பிதியையும், வருத்தத்தை

யும் பயக்கக்கூடிய அநாகரீக வித்துக்களை செருக்கும், மட்டையும் செறிந்த மதக்குருக்களும், தைரியமற்ற அறியாமை மிக்க ஆசிரியர்களும் விதைக்குமாறு அப் பெற்றோர்கள் விட்டுவிடுகின்றனர். ஒரு மனிதனுக்குச் சுதந்திரத்தோடும், பயமற்றும் வாழும் வாழ்விலும் சிறந்தது வேறொன்றும் இல்லை. இறத்தல் குணமுடைய சுதந்திர மனிதனின் வாழ்வே என்றும் அழிவிலா அடிமையின் வாழ்விலும் தலை சிறந்தது ஆகும். தாய் தந்தையர்கள், தமது பிள்ளைகளைப் பயத்தினின்றும் விடுவிக்க பிரயத்தனம் மிகச் செய்யவேண்டும். தமது பிள்ளைகளுக்கு ஐயுறவும், பரிசுஷிக்கவும், ஆராயவும் கற்பிக்கவேண்டும். பழங்காலத்தில் ஹெர்கிபுலிஸ் என்னும் குழுவியின் தொட்டிலருகில் அரவு ஒன்று சதா ஊர்ந்துகொண்டிருந்தது போல, தங்களது ஒவ்வொரு குழந்தையின் தொட்டிலருகிலும் மூட நம்பிக்கை என்னும் பரம்பு சூழ்ந்துகொண்டே இருக்கிறதென்பதை ஒவ்வொரு பெற்றோரும் உணர்தல் வேண்டும்.

அக்காலத்திலே கடவுள் நம்பிக்கை கொண்டவர்கள் அனைவரும், இயற்கையமைப்பு கொடுமைக் குணத்தன்று என்று பாசாங்கு செய்துவந்தனர். மற்றும், மேலான ஜீவன்களுக்காகக் கீழ் ஜீவன்கள் தியாகம் செய்யப்படுகின்றன, என்றும், ஒரு ஜீவன் மற்றொன்றையும், ஒரு மிருகம் மற்றொன்றையும், தின்று வந்தாலும், மனிதன் எல்லாவற்றிற்கும் அரசனாக இருந்துவந்தாலும் எப்போதும் மேலானவைகள் கீழானவைகளைத் தின்று பிழைக்கின்றன என்றும் கூறிவந்தார்கள். ஆகவே, ஒரு மேலான ஜீவன் பிழைக்கும் பொருட்டு ஒரு கீழான ஜீவன்

கொல்லப்பட்டதை இத்தகைய தர்க்கமுறை பலரைத் திருப்தி படுத்துவதாயிற்று. இருந்தாலும் ஆயிரக்கணக்கான மக்கள், கீழான ஜன்மங்கள் ஏன் கொல்லப்பட வேண்டும் எனவும், துன்பத்திலிருந்து ஏன் சுகம் பிறக்க வேண்டும் எனவும் தெரியாமலே இருந்து வந்தனர். ஆனால் பூதக் கண்ணாடியைக் கண்டுபிடித்து மிக நுட்பமான பொருள்களையும், மிகப் பெரிய வஸ்துக்களையும் காண ஆரம்பத்திலிருந்து, தமது மூதாதையர்கள் மேலான ஜீவன்களுக்காகவே கீழானவைகள் இருந்தன என்று கொண்டுவந்த கொள்கை தவறு என மனிதன் உணரவாரம்பித்துவிட்டான்.

நாம் இப்போது கண் கூடாகக் காணுவதெல்லாம் என்னவென்றால் கண்களால் காணப்படக்கூடிய பிராணிகள் அவ்வளவும் தம்மினும் கீழ்தாமான பிராணிகளால் அழிக்கப்பட்டு வருகின்றன என்பதேயாகும். மற்றும் மனிதனும் கூட மிக நுட்பமான அணுவினும் சிறிய பூச்சிகளால் அரிக்கப்பட்டும், அழிக்கப்பட்டும் வருகின்றன. மஞ்சட் காய்ச்சல் பூச்சி என்பவை உயிர் வாழும் பொருட்டு கோடிக்கணக்கான மாந்தர்கள் உயிர் நீத்து வருகின்றார்கள். காலராவை உண்டாக்கும் மிகச் சிறிய கிருமிகள் தேசங்கள் பலவற்றைச் சிதைத்து வருகின்றன. மற்றும் சில பிராணிகள் மனிதனது இருதயத்தைத் தின்று ஜீவித்து வருகின்றன. வேறு சில ஜந்துக்கள் மனிதனது சுவாசப் பைகளையே விரும்புகின்றன. இன்னும் சில பூச்சிகள் மனிதனின் கண் பார்வை நாம் பைப் புசிக்கும் நுண்ணிய ருசியை உடையனவாய் ஓர் கண்ணைத் தின்று ஒழித்தவுடன் மூக்குத் துவாரத்தின்

குறுக்கே புதுந்து மற்றொரு கண்ணை அரிக்க எத்தனிக் கும் அவ்வளவு அறிவுடையனவாயும் உள்ளனவென்றும் நாம் பார்த்து வருகிறோம். முதன் முதலிலே மேலான ஜீவன்களுக்காக கீழான ஜந்துக்கள் சம்கரிக்கப்படுவதாக கண்ட நாம் சற்று ஆராய்ந்தவுடனே மிகவும் கீழ்ப்பட்ட ஜீவன்களுக்காக அது உன்னதப் பிராணிகளும் அழிக் கப் படுகின்றனவென்று காண இயலுகின்றது.

அலெக்ஸாண்டர் போப் என்னும் ஆங்கிலப் புலவர் “அரை குறைத்திற்கெலாம் அகில உலகின் நலமே” என்று பாடியுள்ள நன் நம்பிக்கையை நமது வால்டையர் கெடு நாள் மேற்கொண்டிருந்தார். இத்தகைய மாற்றம் அதிர்ஷ்டசாலிகளுக்கேற்ற தத்துவம் தான் பொருள் படைத்தவர்க்குப்பொருத்தியது தான். இது புரோகிதருக் கும், மன்னர்கட்கும் பூரிப்பையுண்டாக்குவது தான். செவியில் கேட்கவும் சீரியதாகத் தான் உள்ளது. மற் றும் பிச்சைக்காரன்மீது எறிவதற்கேற்ற பெரிய கல்போ ன்றும் அது உதவுகின்றது. அது பிறருக்கு விளையும் பெருங் கேடுகளைப் பொருமையோடு நாம் தாங்கிக் கொள் ளுமாறு உதவி புரிகின்றது.

ஆனால் அந்தக் கூற்று, அவஸ்தைப்படும் அருதி கட்டும், கந்தையைக் கட்டிக் கஷ்டப்படுபவருக்கும், தே ச பக்திக்காகச் சிறையில் உறைபவர்கட்கும், போக்லி யாகிய யோக்கியர்களுக்கும், பிரஷ்டம் செய்யப்பட்ட பெருங் குணத்தவருக்கும் ஆறுதல் அளிக்கும் அருத்தத் துவம் அன்று. ஒரு கூட்டத்தினரும், ஒரு சிலருமே யான அதிர்ஷ்டசாலிகளுக்கேற்ற தத்துவமாகும் அக்

கூற்று. ஆனால் அவர்களையும் துர் அதிர்ஷ்டம் வந்து துறத்த முற்படின் அந்தத் தத்துவமும் போனவிடந் தெரியாமல் போய் மறைக்கொழியும்.

லிஸ்பான் என்னும் ஊரிலே 1755-வதாண்டு ஒரு பூ கம்பம் உண்டாயிற்று. இந்த பயங்கர சம்பவத்தால் கிளம்பின பிரச்சினைகள் பல, நல் நம்பிக்கை கொண்டிருந்த பலர் இக்கேள்வியைக் கேட்கும்படி நேர்ந்தது. “என் கூடவுள் அது போது என்ன செய்துகொண்டிருந்தார்? ஆயிரக்கணக்கான அவரது சேய்கள் முழங்கால் மண்டி போட்டு அவர் பாதத்தை முத்தம் கொடுத்து வந்தனம் கூடும் அந்த நேரத்திலும் கூடவா அகில உலகின் அரும் பிதா அவர்களைத் தவிடு பொடியாக்கி இருக்கவேண்டும்.

இக் கொடூர சம்பவத்தின் பயன் என்ன. பூ கம்பம் என்பது ஒன்று உண்டாகியே தீரவேண்டும் என்றிருத் தால், யாருமில்லாக் காட்டிலும், அகண்ட கடல் பாப்பி லும் ஏன் அது ஏற்பட்டிருக்கக் கூடாது” இந்த பயங் கரமான விஷயம் வால்டையரின் தெய்வ ஞானத்தைச் சற்று தாக்கியது. உடனே அவர், இது உலகங்களிலெல் லாம் உத்தமமான உலகம் அல்ல என்று தெளிவுற்றார். கெடுதல் என்பது இங்கும், இப்பொழுதும் மற்றெக்காலத் தும் ஒன்றேதான் என்றும் வால்டையர் அறியலுற் றார்.

ஆஸ்திரீசர்கள் வாய் அடங்கியிருந்தனர். பூ கம்பம் கடவுள் இல்லையென்பதை புலப்படுத்தியது.

ஆளுவது அத்தியாயம்.

ஜோஸ் என்பது ஓர் விசேஷமான ஸ்தலம். பண்டைய பிரசாதங்கள் மலிந்த நகரம் அது. அந்நகர மக்கள் மரப் பாங்குச்சியின் மடமையை உடையவர்களாயிருந்தார்கள் எனினும், அவர்களிடம் காலஞ் சென்ற ஏழு நாயன்மார் களின் உலர்ந்த சரீரங்களும், ஹிராடு என்பவர் வெட்டிய குழவிகளின் எலும்புத்துண்டுகளும், கன்னிமேரி அணிந்திருந்த கவிந்தரு ஆடையின் ஒரு பகுதியும், மடமை முற்றிய மதியினர்களாகிய பல நாயன்மார்களின் மண்டையோடுகளும், எலும்புக் கூடுகளும் ஆன பல பொக்கிஷங்கள் நிறையப்பெற்றிருந்தன.

இந் நகரத்தில் அதன் மக்கள் வருடந்தோறும் இரண்டு விழாக்கள் இன்புற நடத்திவந்தனர். அவையாவன:- ஹ்யூஜினட் என்னும் புராட்டெஸ்டாண்டர்களை நாட்டை விட்டுத் துரத்திய விழாவொன்றும் பர்த்லாம்பூ நாளில் அவர்களைக் கொலை செய்த விழாவொன்றும் ஆகும். இவ்விரு விழாவையும் மகிழ்வுடன் கொண்டாட அந்த ஜோஸ் நகர மக்களை மதமானது கட்டாயப்படுத்தியும் அறிவுறுத்தியும் வந்தது.

இந்த கரிகூட்டங்களுக்கும், புலி கோஷ்டிகட்டும் மத்தியில் ஒரு சிலபுராட்டெஸ்டெண்டு மதமக்கள் ஒரு சில ரோயாகையால் சற்று சமாதானமாய்க் குடியிருந்து வந்தனர். இத்தகைய புராட்டெஸ்டெண்டுகளுள் ஜீன் கலாஸ் என்னும் சிறு வியாபாரி ஒருவனிருந்தான். அவன் யாதொரு பாவமும் அறியாத நற்குணத்தவனாய் காற்பது

வருட காலம் தன் தொழிலை யாற்றிவந்தவன். அவன் யோக்கியமும், கருணையும், யாவருக்கும் அனுசரணையும் உடையவன் அவனுக்கும், அவன் மனைவிக்கும் நான்கு புத்திரர்களும், இரண்டு புதல்விகளும் உண்டு. அவர்களில் ஒரு புதல்வன் கத்தோலிக்க மதத்தை அனுஷ்டிக்கலானான். மூத்த புதல்வனை மார்க்கு ஆண்டாயின் என்பவன் தன் தகப்பனின் தொழிலை வெறுத்து சட்டம் பயிலலானான். ஆனால் அவனும் கத்தோலிக்க மதத்தை தழுவினவன் சட்டத் தொழில் இயற்றுதற்கு அருகதை இல்லாதவனாயிருந்தான். அவன் தான் புராட்டெஸ்டெண்டு மதத்தினன் என்னும் விஷயத்தை மறைத்துத் தன் தொழிலுக்கு லைசென்ஸ் வாங்க முயன்றான். அது கண்டுபிடிக்கப் படவே அவன் மனக் கவலையில் ஆழ்ந்தான். இறுதியாகத் துயரத்தைத் தாங்கவொண்ணாமல் ஒரு நாள் அவன் தனது தந்தையின் கட்டையில் தற்கொலை செய்துகொண்டு இறந்தான்.

ஆனால் ஜோஸ் நகரத்தின் மதவெறி கொண்ட மக்கள் அவனது பெற்றோர்களே அவன் கத்தோலிக்க மதத்தைத் தழுவாமல் தடுப்பதற்காக அவனைக்கொலை செய்து விட்டனர் என்னும் பொய்க்கதையைப் பரவச் செய்தனர். இந்தக் குற்றத்திற்காக தகப்பன், தாய், ஒரு புதல்வன், ஒரு வேலைக்காரி ஒரு விருந்தாளி ஆகியவர்கள் உடனே கைது செய்யப்பட்டனர். இறந்துபட்ட மகன் ஒரு பெரிய மதத்தியாகி என்று கருதிக் கத்தோலிக்கர்கள் அவனது பிணத்தைத் தாம் கைப்பற்றிக் கொண்டனர். இது நடந்தது 1761-வது வருடம். அதன் பின்னர் விசாரணை என்று கருதப்படும் ஒரு சடங்கும் நடந்தது. கே

ள்விச் செய்தியைத் தவிர கிஞ்சிற்றேனும் இக்குற்றத் திற்குச் சாക്ഷியம் என்பதே கிடையாது. மற்றெல்லா விஷயங்களுக்கும் குற்றம் சாட்டப்பட்டவருக்குச் சாதகமாகவே இருந்தன. இவர்கள் அனைவரும் சேர்ந்துங் கூட அச்செயலை செய்திருக்கவே முடியாது.

அப்படியிருந்தும் ஜீன் கலாஸ் என்பவனைச் சித்திரவதைத் தண்டனைக்கும் சக்கரத்தின் மேல் சாகும்படிக்கும் ஆக்ஞாபித்தனர். இது நடந்தது 1762-வது வருடம் மார்ச்சு மாதம் 9-ந் தேதி. இந்த தண்டனை அடுத்த நாள் நிறைவேற்றப்பட வேண்டியது. 10-ந் தேதி காலையில் தகப்பனைச்சித்திரவதைக் கூடத்திற்கு அழைத்துச் சென்றனர். கொலைஞர்கள் அனைவரும் நீதி மன்றத்தின் தண்டனை விதியை நிறைவேற்றி வைப்பதாகப் பிரமாணம் செய்திருந்தனர்.

அவனது மணிக் கட்டுகள் இரண்டும் தரைமட்டத்திலிருந்து நான்கடி உயரமுள்ள கற் சுவற்றிலுள்ள இருப்பு வளையத்தில் இறுக்கிக் கட்டப்பட்டன அவனது பாதங்களிரண்டும் தரையிலுள்ள மற்றொரு வளையத்தில் அழுத்தி மாட்டப்பட்டன. அதன்பின் அக்கொலைஞர்கள் கயிற்றையும், சங்கிலியையும் அழுத்திக் குறுக்கவே ஜீன் கலாஸின் கைமுண்டு, கால்முண்டுகள் காகரவென நெருக்கிக் கசக்கப்பட்டு கிரீழலமாக்கப்பட்டன. இந்தக் குரூரமான சமயத்தில் அவனைப் பல கேள்விகளும் கேட்டார்கள். அவன் தான் ஒன்றுமறியாத நிரபராதியே என நிச்சயமாய்க் கூறினான். உடனே அவ்விருப்புச் சங்கிலிகள் இன்னும் நெருக்கப்பட்டன. அவனது உயிர் மட்டும் சற்று ஊசலாடிக்கொண்டிருந்தது. எனினும்

அவன் உறுதியாகவே இருந்தான். இதற்குத்தான் சாதாரணக் கேள்வி முறை என்று பெயர்.

மீண்டும் நீதிபதிகள் அவன் குற்றத்தை ஒப்புக்கொள்ளுமாறு ஆக்ஞாபித்தனர். மீண்டும் அவன் தான் ஒப்புக்கொள்ள வேண்டியது ஒன்றுமே இல்லையென மறுத்தான், அதன்பின் வந்தது 'தீவிரக் கேள்வி முறை.'

ஜீன் கலாஸின் வாயில் மூன்று படி தண்ணீர் நிறைந்த மூங்கில் குழாய் ஒன்று வைக்கப்பட்டது. இப்படியே முப்பது படி ஜலம் அவன் வயிற்றிற்குள் முறட்டுத் தனமாய்ச் செலுத்தப்பட்டது. அவன் அடைந்த துன்பமாய்ச் செலுத்தப்பட்டது. அவன் அடைந்த துன்பமோ அளவிடற்கில்லாதது எனினும் ஜீன் கலாஸ் அந்தக் குற்றத்தை மறுத்தான். அந்நிபின் அவனை ஒரு ஏனியில் வைத்து கொலைக் களத்திற்குக் கொண்டு சென்றனர். தூக்குமேடையிலிருந்த மாச் சிலுவையொன்றில் அவன் உடல் மாட்டப்பட்டது. கொலைஞன் ஒரு பெரிய இருப்புக் கட்டப்பாறையை எடுத்து ஜீன் கலாஸின் கைக் கணுக்கால் கணுக்களில் இரண்டுபட்டுத் தெறித்தோடும்படியாக இரக்கமின்றிப் பதினொரு அடிகள் இறுக்கினான். அதன்பின் அவன் இறக்கமுடிந்தால் இறந்து கொள்ளட்டும் என்று இரக்கத்தோடு விடப்பட்டான். அதன்பின் ஜீன்கலாஸ் இரண்டு மணி நேரம் உயிர் தரித்திருந்தான். அவ்விரண்டு மணி நேரமும் கடைசிவரை தான் நிரபராதி என்று கூறியே வந்தான். அவன் அதன்பின் அவனது அடிபட்டு ஒடிப்பட்டதும் இரத்தம் கசிந்து எங்கும் ஓடுவதும், தோலுந் தசையும் கிளிந்து கசிவதுமான தேகம் தீயிலிட்டு வேகவைக்கப்பட்டது.

இவையனைத்தும் லோஸ் நகரத்திய மாக்களாகிய அநாகரீகக் கூட்டங்களுக்கு ஓர் அழகிய காட்சியாம் ஒரு அபூர்வ விழாவாம்! இன்னும் உலகில் அமைதியும், மக்களிடம் அன்பும் பெருகவேண்டும் என்று கிறிஸ்து கூறி விராவிடில் இக்கும்பல்கள் என்னென்ன செய்திருக்குமோ தெரியாது.

ஆனால் இதோடு நின்று விடவில்லை. அந்த ஜீன் கலாஸின் குடும்ப சொத்து அனைத்தும் பறிமுதலாக்கப் பட்டது. சிறையிலிருந்த புதல்வனைக் கத்தோலிக்கனாக வேண்டும் என்ற நிபந்தனையின் பேரிலும், வேலைக்கார மாதை கன்னிமார் மடத்துக்கேகவேண்டும் என்ற நிபந்தனையின் பேரிலும் வெளி விட்டார்கள். அவ்விரு புதல்விகளையும் ஒரு கன்னி வடத்தில் அடைத்துவிட்டு, மன முடைந்து மதியிழந்த அவர்கள் தாயை வேண்டிய இடத்திற்குப் போகும்படி விட்டுவிட்டார்கள்.

இந்த விஷயத்தைப் பற்றி வால்டையர் கேள்விப்பட்டார். உடனே அவரது மனம் நெருப்பிலிட்டப் புழுனைப்போல் துடித்தது. அப்புதல்வர்களுள் ஒருவனைத் தன் வீட்டில் வைத்து வளர்த்து வந்தார். அந்த வழக்கின் சரித்திரமொன்றை அவர் எழுதி முடித்தார். அதை பற்றி மன்னரோடும், அரசியரோடும், மத்திரிகளோடும் வழக்கறிஞரோடும் விசாரணை செய்தார். பணம் வேண்டியபோது பரிவோடளித்தார். இவ்வாறு பல ஆண்டு கட்டு வால்டையர் ஜரோப்பா முழுவதிலும் ஜீன் கலாஸின் குரூர கர்ஜனையின் அதிர்ச்சி பரவும்படி செய்துவந்தார். கடைசியாக நம் வால்டையர் வெற்றியடைந்தார். அக்கொடியத் தீர்ப்பை ரத்து செய்தனர். அந்த ஜீன்

கலாஸ் என்பவர் கிரபராதி என நிலை நிறுத்தப்பட்டது. மற்ற தாய் பிள்ளைகள் இவர்கள் ரக்ஷணைக்காக ஆயிரக் கணக்கான ரூபாய் திரட்டி அளிக்கப்பட்டது. இவை அனைத்தும் நம் வால்டையரின் அரிய தொண்டாகும்.

மற்றொரு சம்பவம். லான் கியுடாக் என்னும் ஓர் ஊரில் சீர்வன் என்னும் ஓர் புராட்டஸ்டெண்டு மதத்தினனும், அவனது மனைவியும், முன்று புதல்விகளும் வசித்து வந்தனர். அவ்ஓர் பிஷப்பின் வீட்டு வேலைக்காரன் அச்சீர்வனின் புதல்வி ஒருவனைக் கத்தோலிக்க மதத்தில் சேர்க்க முயன்றான்.

சட்டத்தின் படி புராட்டஸ்டெண்டு மதத்தினனின் குழந்தைகளின் ஆன்மாவைக் காக்கும் பொருட்டு எந்தக் கத்தோலிக் பிஷப்பும் அக்குழந்தைகளைப் பெற்றோரிடமிருந்து வலியப் பிடுங்கிக் கொண்டு போகலாம். அவ்வாறே அச்சிறிய பெண்ணை எடுத்துப் போய் கன்னிகாமடம் ஒன்றில் இட்டுவைத்தனர். ஆனால் அப்பெண் அவ்விடமிருந்து வெளியேறி தன் வீட்டிற்கு மீண்டும் வந்து விட்டாள். அவளது பரிதாபகரமான சிறிய உடல் முழுதும் பிரம்பின் அடையாளமும், சவுக்கின் குறியும் பதிந்து கிடந்தது. “ஏ, சிறு குழந்தைகளே என்னை அடையும் பொருட்டுத் துன்புறுங்கள்” என்று இயேசு நாதர் கூறவில்லையா? ஆதலால் அது பவிதமடைந்தது போலும்.

இதனால் அக்குழந்தை மனம் கெட்டுப்போய் பிதியடைந்திருந்தது. சில நாட்கள் கழித்து மூன்று மைல் தூரத்திற்கப்பாலிருந்த ஒரு கேணியில் அச்சிறியியின்

உடல் மிதந்து கொண்டிருந்தது. உடனே அவளது பெற்றோர்கள்தான் அவள் கத்தோலிக்க மார்க்கத்தைத் தழுவாமலிருக்கும் பொருட்டு அவளைக் கொலை செய்து விட்டனர் என்னும் பொய்க் கூக்குரல் எழுப்பப்பட்டது.

மேலே கூறிய ஜின் கலாஸ் சிறைச்சாலையிலிருக்கும் சமயத்தில் தான் இச்சம்பவம் லூஸ் நகரத்திற்குச் சற்று தூரத்தில் நடந்து வந்தது. சீர்வன் என்பவனுக்கு விசாரணையானது தண்டனையில் தான் முடியும் என்று நன்கு தெரிந்தது. எனவே அவர்கள் ஊரை விட்டு ஓட்டம் பிடித்தனர். எனினும் அவர்கள் மீது குற்றஞ் சாட்டப்பட்டு முடிவு கூறப்பட்டது. அவர்களது சொத்துக்கள் பறிமுதல் செய்யப்பட்டன. கொலைஞர்கள் கையால் பெற்றோர்கள் இறக்கவேண்டுமெனவும், அக்காட்சியை இரு புதல்விகளும் கண்டிருந்து அதன் பின்னர் அவ்விருவரும் நாடு கடத்தப்பட வேண்டுமெனவும் தண்டனை விதிக்கப்பட்டது.

அவர்கள் ஓடின காலமோ குளிர்காலம். கலியாண மாயிருந்த ஓர் புதல்வி ஆல்ப்ஸ் மலைப் பனிக் கட்டிகளின் மத்தியில் ஓர் குழுவியை சுன்றான். அக்குளிரின் அதிக த்தால் அவள் இறந்துபட்டாள். பின் ஸ்விட்ஜர்லாந்து சென்றதும் தகப்பன் முதலியவர்கள் உண்பதற்கின்றித் தவித்தனர்.

அவர்கள் வால்டையரிடம் சேன்றனர். அவர் அவர்களது கஷ்டியை தம்மேற் கொண்டார். அவர்களுக்கு உணவு உடை, முதலியன தந்து அவர்களைக் காப்பாற்றி

வந்ததுமன்றி ஒன்பது நீண்ட ஆண்டுகளாக அவர்கள் மீது இருந்த பழித்தீர்ப்பை ரத்து செய்யப் பட்டது. பட்டார் எம் பரம புருஷான வால்டையர். மன்னர்களிடம் பணத்திற்கும், ரஷ்ய தேசத்து காதரின் என்னும் ராணியிடமும் இன்னும் அனேகரிடமும் அவர் உதவியை நாடினார். கடைசியில் அவர் இதைப்பற்றிக் கூறிய தாவது: “1762-வது வருடம் ஜனவரி மாதம் சீர்வன் என்னும் குடும்பத்தார்கள் இரண்டுமணி ரோத்திற்குள் விசாரணை செய்யப்பட்டு தண்டிக்கப்பட்டனர். ஆனால் 1772-ல் பத்து வருடக் கஷ்டங்களுக்கப்புறம் அவர்கள் தம்முரிமையை மீண்டும் அளிக்கப் பெற்றுள்ளனர்.”

இதவும் எம் வால்டையரின் மற்றொரு தொண்டாகும். இப்படியிருக்க மக்களை விரும்பும் மனிதர்களைக் கட்டிவிட வணங்கும் கயவர்கள் வெறுக்கவேண்டியதேதோ?

எஸ்பனாசி என்பவன் ஒரு பணக்கார புராட்டஸ் டெண்டு மதத்தினன். 1740-ம் வருடம் அவன் ஒரு புராட்டஸ்டெண்டு ஆசாரியாரைத் தன் வீட்டிற்கு வர வழைத்து இரவு உணவும், இருக்க இடமும் அளித்தான். “நல்ல சாமரித்தன்” என்பவரின் கதையைத் தினந்தோறும் மக்களுக்குக் கற்பிக்கப்படும் அந்நாட்டில் இது ஒரு பாதகச் செயலேயாகும். இக்குற்றத்திற்காக எஸ்பனாசி என்பவன் விசாரிக்கப்பட்டு, வாழ் நாள் முழுதும் படகு தள்ளும் தண்டனை விதிக்கப்பட்டான். இவ்வாறு அவன் கடுங்காவல் விதிக்கப்பட்டு இருபது வருடம் கடந்த பின்னர் இவ்விஷயம் வால்டையர் செவிக்கு எட்டியது. அதன்பின் அவரது விடாமுயற்சியாலும், உழைப்பாலும் அவன் தண்டனை ரத்து செய்யப்பெற்று அவன் மீண்டும் தன் குடும்பத்தை அடையலுற்றான்.

இதுவும் வால்டையரின் செயலே. இன்னும் இது போன்ற, ஜெனரல் லாலி, ஆங்கில ஜெனரல் பிங், கார்னீலின் மருமகன், ஆடம் என்னும் பாதிரி, ஆசிரியர்கள், விதவைகள், அனாதைகளாகிய பலர் கதைகளையும் அவர்களுக்காக வால்டையர் தியாகம் செய்த பணம், நேரம் செல்வாக்கு முதலியவற்றையும் பற்றிக் கூற இங்கு இடம் போதாது. மற்றொரு விஷயத்தைப்பற்றி மட்டும் கூறி விடுகிறேன்.

1765-வது வருடம் ஆபிரில் என்னும் ஓர் ஊரில் ஒரு பாலத்தின் மேலிருந்த ஒரு மாச்சிலுவை கத்தியால் சற்று செதுக்கப்பட்டிருந்தது. இது ஒரு மகா பாதகம் அல்லவா? இரத்தமும், சதையும் சேர்ந்த மக்களைக் காட்டிலும், ஒன்மன் குறுக்கே ஒன்று பாய்ந்திருக்கும் மரக் குச்சிகள் அவ்வளவு தெய்வத்தன்மையதாகும்! இக்குற்றத்திற்காக இரண்டு வாலிபர்கள் சந்தேகிக்கப்பட்டார்கள். அவர்களுள் ஒருவன் தேசத்தைவிட்டு ஓடிப் போய் பிரஷ்யாவில் பட்டாளத்தில் சேர்ந்துகொண்டான். மற்றவன் அங்கேயே தங்கி விசாரிக்கப்பட்டு தண்டனையும் விதிக்கப்பட்டான். அதற்கு சாஸியங்களை சற்றும் கிடையாது. இருந்தாலும் இருவரையும் பின்வரும் தண்டனை விதித்தனர்.

முதலிலே, சாதாரணக் கேள்வி முறையையும் தீவிரக் கேள்வி முறையையும் அனுபவிக்க வேண்டும்.

இரண்டாவது, அவர்களது நாளை அடியோடு குறடுகளால் பிடுங்க வேண்டும்.

மூன்றாவது, அவர்களது வலது கரங்களைக் கோயில் கதவில் வைத்து வெட்டவேண்டும்.

நான்காவது, அவர்களது உடல்கள் குட்டை மாதத்தில் இரும்புச் சங்கிலிகளால் கட்டப்பட்டு கொழுந்து விட்டெரியும் அணலால் கொழுத்தப்படவேண்டும். “நாங்கள் பிறர் குற்றத்தை மன்னிப்பதைப் போல எங்கள் குற்றத்தை மன்னிப்பீராக” என்று பிரார்த்தனை கூறுவது பின் பொய்யாகிவிடுமா? இத்தக் கருணை வார்த்தைகளை மனத்தில் தாங்கிய நீதிபதிகள் அவ்வாறு அவர்கள் நன்மைக்காக அவர்களது தலையை வெட்டிவிடலாம் என்று ஆக்ஞாபித்தார்கள். எவ்வளவு இரக்கம்!

இத்தத் தீர்ப்புக்குமேல் பாரிஸ் நகரிலுள்ள இருபத்தைந்து சட்ட வல்லுநர்கள் கூடிய நீதி ஸ்தலத்தின்முன் அப்பீல் செய்யப்பட்டது. அவர்கள் அத்தீர்ப்பை அங்கீகரித்து ஊர்ஜிதப்படுத்தினர். அவ்விதமே அத்தண்டனையும் 1766-வது வருடம் ஜூலை மாதம் முதல் தேதியன்று நிறைவேற்றவும் பட்டது.

இச் செய்தியைக் கேள்வியுற்ற நம் வால்டையர் பிரான்சு தேசத்தை விட்டொழித்துப் பிற நாடு செல்ல நிச்சயித்து விட்டார். இத்தகைய கொடூரச் செயல்கள் நடக்கும் நாட்டைத் திரும்பியும் பார்த்தல் தகாதெனத் திண்ணமாக உறுதி செய்துகொண்டார்.

உடனே அவர் இந்த வழக்கின் விர்த்தார்த்தங்களை விளக்கி எழுதி ஒரு பிரசாரம் வெளியிட்டார்.

அதோடின்றி பிரஷியாவுக்கு ஓடின மற்றொரு வர லிபனை அந்நாட்டு மன்னனுக்கு எழுதி பட்டாளத்தி லிருந்து விடுவித்துத் தன் வீட்டில் வைத்திருந்து அவ னுக்கு ஒன்னறை வருடமாக பெருங்கணக்கும் என்சினீ ரிற்கும் கற்பித்து அவனை மகாபிராடரிக்கினது படையில் என்சினீர்களது தலைவனாக்கி மகிழ்வடைந்தார் நம் வால் டையர்.

இத்தகைய மகான் மமது வால்டையர், நசுக்கப்படு வற்கும், திக்கற்றவருக்கும் கற்றோழர் அவரே. மதமும், மன்னரும் நசுக்கிய மக்களனைவரும் பிரார்த்திக்கும் மகா லீசர் என்னும் சக்கரவர்த்தி போன்றிருந்தார். அவர் தன் காலத்திய அறிவையும், இருதயத்தையும் காக்கக் கண்களும் கட்டி நின்றார். இப்படியிருந்தும், தம் பகை வரையும் நேசிப்பதாக பாசாங்கு பண்ணும் ஆஷாட பூதிகள் நூற்றைம்பது ஆண்டுகளாகத் தம் அறிவற்றக் கொள்கைகளை வால்டையரின் ஆற்றல் மிக்க ஆராச்சி யினின்று காப்பான் வேண்டி அவரைத் தூஷிக்காத வித மில்லை, திட்டாத வார்த்தையிலலை, அவரிடம் காட்டாத துவேஷமும், குரோதமுமில்லை.

வால்டையர் ஓர் பெரிய உன்னத உயரத்திலிருந்து உலகத்தையே சுற்றிப் பார்த்தார். அவரது ஆகாயம் அளவின்றி அகன்றது. அவரிடம் சில குற்றங்கள் இருந் தாலும் அவைகளை அவர் மதாச்சாரியாரிடமிருந்தே கொண்டவர். ஆனால் அவரது குணங்களோவெனின் அவையனைத்தும் அவருடையதேயாகும்.

அவர் சர்வ மக்களின் கல்விக்கும், அறிவின் அபிவிர் த்திக்கும் சாதகமாக இருந்தார். அதனால் அவரைத்

கோவிலாட்கள் வெறுக்கலாயினர். உலகிலுள்ள விஷ யங்களனைத்தையும் ஒவ்வொருவருக்கும் கிட்டும்படி செ ய்ய முயன்றதனால் அவரை ஒவ்வொரு மதக்குறையும் வெறுக்கலானான். ஏதேன் என்னும் கந்தவனத்திலுள்ள இழிவு பொருத்திய மூட நம்பிக்கை என்னும் அரவைத் தூரத்தியடித்து ஆதாம் என்பவரின் குழவிகள் அறிவு என்னும் அழகிய பழத்தைப் புசிக்கச் செய்ய முயன்றார் வால்டையர். ஆனால் மடமை என்னும் பொய்க்கனியை விலைக்கு விற்கும் மதாச்சாரியர்கள் இதை மறுத்து அவ ரை நொத்தனர்.

மக்கள் எல்லோருக்கும் வேண்டிய விஷயங்களை எடுத்துக் கூறும் வித்தகர் அவரே. அவர் காலத்தில் கொள்கைகளைப் பொருத்தமட்டில் அவரினும் பெரிய வழக்கறிஞர் இல்லை என்னலாம். சட்டம் எவ்வாறு இருத்தல் வேண்டுமென்பதையும் எவ்வாறு அது வழங் கப்படவேண்டும் என்பதையும் அவர் கன்குணர்ந்த கிபுணர். அவருக்கு சாஷிபத்தின் தத்துவத்தைப் பற் றியும், சந்தேகம், ருசு இவற்றின் வேறுபாட் டையும், நம்பிக்கை விஷய ஞானம் இவற்றின் வித்தியா சந்தைப் பற்றியும் வெகு கன்கு தெரியுமாதலால் அவர், தன் காலத்திய அரசியல் வாதிகளையும், வழக்கறிஞர் களையும் விட அதிகமாக சட்டங்களையும், நீதி ஸ்தலங் களின் துப்பிரயோகங்களையும் திருத்தியமைக்கப்பெறும் பாடு பட்டிருக்கிறார்.

பள்ளியிலிருக்கும்போது அவர் உலகில் தலை சிறந்த உரையாளர் எனத்தகும். ஸிஸரோ என்பவர் நூல்களை

அதிகம் படித்திருந்தார். அவரது வார்த்தைகள் வால்
டையரின் மனத்தில் அப்படியே பதிந்து கிடந்தன.
ஜாதி வித்தியாசங்கள் பல நிறைந்திருந்த அக்காலத்தி
லும் கூட அவர் மக்களின் சமத்துவத்தில் மட்டற்ற கம்
பிக்கை கொண்டவராக ஆய்விட்டனர்.

அவர் கூறியதாவது:—

“மனிதர்கள் அனைவரும் பிறப்பில் சமமே”

“நற்குணத்தையும் அறிவையும் எந்நாளும் மெச்சுவோ
மாக”

“மனிதர்கள் எல்லாம் சமமென்பதை மனதில் என்னும்
நிறுத்துவோம்”

வால்டையர் ‘அடிமை’ என்பதை எவ்வித உருவி
லும் வெறுக்கும் உத்தமர். ஒருவன் தன் நிறத்தின் காரணத்தால் மற்றொருவனைக் கொள்ளையடிக்க அருகதை
யுடையவன் என்பதை அவர் ஒருக்காலும் ஒப்புக்கொண்ட
பிலர். விவசாயிகளுக்கும், உழவர்களுக்கும் விலை மதிப்
பிலராக ரண்பராகிய வால்டையர் தம்மைப் போன்றே பிற
ரை நேசிக்கும் மதத்தினரது கோபத்திலிருந்து யிருந்
களையும், மனைவிகளையும், குழந்தைகளையும் பாதுகாக்க
யிகப் பாடுபட்டார்.

பிரான்கலின், ஜெபர்ஸன், தாமஸ் பெயின் என்ப
வர்களுடைய மனத்திலும் மூலையிலும் விடுதலை என்
னும் விதைகளை விதைத்தவர் வால்டையரேயாவார்.

பப்பனடார்ப் என்பவர் அடிமை என்னும் பழக்கம்
ஒரு ஒப்பந்தமாகும் எனச் சொல்லி அதை ஆதரித்தார்.

ஆனால் வால்டையர் கூறியதென்ன வென்றான்
“அந்த ஒப்பந்த விகிதத்தைக் காட்டு பார்ப்போம்.
அதில் அடிமையானவனின் கையொப்பம் இருக்குமென்
கீ கூறுவதை நம்புவேன்” என்பதாகும்.

கடவுளானவர் தகப்பன்மார்களை எல்லாம் கீரின்
ஆழ்ந்து இறக்கவைத்துவிட்டு அதன்பின்னர் வந்து அவ
ரது பிள்ளைகளைக் காக்கும் பொருட்டு இறந்தார் என்பது
முட்டாள்தனமான கட்டுக் கதை என அவர் எண்ணி
னார். இவர் எண்ணியது டிடராட்டு என்பவர் கூறியுள்
ளதையொத்திருந்தது. அதாவது “கிறிஸ்துவானவர்
யூதர்களிடமிருந்து தன்னைக் காப்பாற்றிக்கொள்ள வழி
யிருந்தும் அதை உபயோகிக்க மறுத்துவிட்டார் என்றால்
அவர் தற்கொலை செய்துகொண்டதேயாகும்.”

கள்ளிக் குச்சிகளால் மக்களை எறிக்கும் தீயின் சுடர்
அழல் மக்கள் மனதிற்கு ஒருக்காலும் உண்மை விளக்கு
வதாகு என்று அவர் உணர்ந்திருந்தார். கொடியவரை
வெறுத்து, மதமும் மன்னரும் நசுக்கியவரைக்கண்டு பரித
பித்தார். தூதிர்ப்பட்டக்காரருக்குத் துணைவரும், கஷ்
டப்படுபவருக்கு உதவியாளரும் ஆயினார். அரசர்களது
ஆரவார வாழ்க்கையையும், அர்ச்சகரது ஆஷாடபூதித்
தனத்தையும் கண்டு அவர் சிரிக்க வற்றார். இயற்
கையினிடத்தில் நம்பிக்கை கொண்ட அவர் அதிசய அந்
புதங்களையும், அர்த்தமற்றவைகளையும் கண்டு தன் மன
மாற வெறுத்தார்.

வால்டையர் ஒரு மதாச்சாரியல்ல. அவர் கல்வி
கற்றது பாதிரிகளிடம் தான். எனினும் அவர் ஆன்மா

வின் மோஷும் என்பதைப் பற்றிக் கவலைப் பட்டதே இல்லை. மத விஷயமான தர்க்கங்களைக் கண்டு அவர் கைத்தார். கொள்கைகளையும் கேட்டு பரிதபித்தார். மத வெறிபாளர் நடத்தையைப் பார்த்து வெறுத்தார். எனவே அவர் மதாச்சாரியினும் மகாப் பெரியவராயிருந்தார்.

அவர் காலத்திய சிறிஸ்துவர்களுள் பலர் தமது மதத்தை தினசரி உபயோகத்திற்காகக் கொண்டிருக்க வில்லை. கப்பல்களில் ஆபத்துக் காலத்தில் உபயோகிக்கத் தாங்கிச் செல்லும் சிறிய காப்புத் தோணிகளைப் போல, ஆபத்தும், துன்பமும் நேர்ந்த காலங்களில் உபயோகிக்கவே மதமும் அவர்களிடம் இருந்தது.

மானுஷிகமென்னும் மதத்திலும் நல்ல அருளுடைய செயல்களிலுமே வால்டையர் நம்பிக்கையுடையவராயிருந்தார். பல நூற்றாண்டுகளாகப் புண்ணியம் என்பதை மதமானது மிகக் குருமாவவும், வெறுக்கத்தக்கவாறும் காட்டிவந்த காரணத்தால் பாவமும் கூட அழகு எனக் கூறும்படியாயிருந்தது. எனவே வால்டையர் உபயோகப்படும் பொருள்களின் எழிலையும், மூடக்கொள்கைகளின் வெறுப்புத் தன்மையையும் மக்களுக்கு விளக்கிக் காட்டினார்.

வால்டையர் புலவர்களுள்ளாகிலும், நாடகாசிரியர்களுள்ளாகிலும் மிகப் பெரியவர் அல்ல என்பது உண்மையே. ஆனால் அவர் தன் காலத்தில் மிகப் பெரிய மனிதரேயாவார். அவர் சுதந்திரத்தின் சுத்தமான தோழர், மூட நம்பிக்கையின் முர்க்கமான பகைவர் ஆவார்.

மற்ற மக்கள் அனைவரைக் காட்டிலும் வால்டையர் ஒருவரே மூட நம்பிக்கை என்னும் சங்கிலியை உடைத்தெரியவும், அச்சம் என்னும் உருவை மக்கள் அகத்தினின்று ஒட்டவும், கோவிலின் கொடூ அதிகாரத்தைத் தொலைக்கவும் உலகத்திற்குச் சுதந்திரத்தைக் கொடுக்கவும் பாடுபட்டுள்ளார். மிகவும் உண்மையான உன்னதமான பொருளில் அவரே அவர் காலத்திய மக்களுக்கு மிகவும் உத்தம மதத்தினர் ஆவார்!

எழுவது அத்தியாயம்.

வால்டையர், இருபதாண்டுகளாக நாகரீக உலகத்திற்கே நாயகம் என விளங்கியிருந்து பின் பாரீஸ் நகரத்திற்கு திரும்பி வந்தார். அவரது வருகை வெற்றி வீரனின் மீள்கை போன்று விளங்கிற்று. மன்னருக்கும் கிட்டரிய மாபெரு பெருமை வாய்ந்த வரவேற்பு வால்டையருக்கு (அகடமி) கழகத்தாரால் அளிக்கப்பட்டது. அவரது 'ஐரீன்' என்னும் நாடகம் நடித்துக் காட்டப்பட்டது. நாடகக் கொட்டகையில் அவ்வமயம் அவருக்கு முடிக்குப் பூங்கொத்துகளும், தேக முழுமைக்கும் நன் மலரும் சூட்டப்பட்டது, தூப தீபமும், தூய நறுமணச் சார்தும் கொண்ட வாசனை வெள்ளத்தில் அவர் ஆழ்த்தப்பட்டார். ஒப்பு உவமை இல்லாத தனிப்பட்ட பிரஞ்சுக் கவியாகி விளங்கலானார் மது வால்டையர். சர்வ வல்லமை வாய்ந்த தனி ஆசிரியராய், ஆசிரியர் குழாத்தின் ஆற்றல் மிக்க வேந்தனாய் திகழ்ந்திருந்தார்.

கம் வால்டையர். அக்காலத்தில் மூன்றே மூன்று பொருள்கள் தாம் பிரான்சில் அரியனவாயும், பெரியனவாயும் இருந்தன. அவையாவன: மன்னன், கோயில், வால்டையர்.

ஆனால் மன்னன் வால்டையருக்கு விரோதியாயிருந்தான். சமஸ்தானம் அவருடன் ஒரு சம்பந்தமும் வேண்டாமலிருந்தது. மதக் குருக்கள்களோ, ஆத்திரத்தோடும், மௌனத்தோடும், தனது வஞ்சம் தீர்த்துக்கொள்வான் வேண்டி, சமயம் பார்த்துக்கொண்டே வந்தனர். இருந்தாலும், மன்னர் விரோதமும், மதத்தினர் விரோதமும் வால்டையரை ஒன்றும் செய்யமுடியவில்லை. அவர் மீது மக்களுக்கு இருந்த மட்டற்ற அன்பாலும், மரியாதையாலும் அவர்கள் அவரை “தேய்வமௌவே போற்றிக் கொண்டாடலாயினர்.

அப்போது அவருக்கு வயது எண்பத்து மூன்று. வாழ்க்கைச் சாதனங்களாலும், இன்பப் பொருள்களாலும் இனிது சூழப்பட்டே இருந்துவரலானார். அபார செல்வத்தோடு திகழலானார். உலகத்திலே இருக்கும் ஆசிரியருள் மிகச் செல்வவாகையே இருந்தார். அவர் ஒரு ஆசிரிய அரசன். தனது சிம்மாசனத்தைத் தானே செய்வித்தவர், தனது அதிகாரத்தைத் தானே சம்பாதித்தவர். தனது கடைசிக் காலத்தை அவர் வெற்றியின் போதையிலேயே கடத்தமுடிந்தது. அவர் எங்கும் வணங்கப்பட்டே வந்தார். வயதிலும் அவர் உச்ச நிலையை அடைந்திருந்தார்.

குருக்கள்மாருக்கு நடுக்கம் பிடித்துவிட்டது. கடவுளானவர் எங்கு, தனது பல வேலைத் தொந்தரவில்,

வால்டையருக்கு தண்டனை யளிக்காமல் மறந்துபோய் விடப் போகிறாரோ என்று பயப்படலாயினர்.

1778-வதாண்டு மே மாதக் கடைசியில் வால்டையர் இறக்கும் தறுவாயிலிருக்கிறார் என்னும் வதந்தி இரகசியமாய் உலவியது. மூட நம்பிக்கையும், முாட்டு வைதீக கமும் ஆகிய பருந்துகள் தமது இரையைக் கொள்வதற்காக வஞ்சம் என்னும் சுவற்றின் மீது வந்து உட்காரலாயின.

“அவர் இறப்பதற்கு இரண்டு நாட்களுக்கு முன்னதாக வால்டையரின் உறவினர் ஒருவன் செயின்ட் சல்பிஸ் என்பவரையும், ஆபி கார்டியர் என்பவரையும் அவரது படுக்கையறைக்கு அழைத்துவந்தான். அப்போது வால்டையர் கூறியதென்னவென்றால், “ஆ, நல்லது, அவர்களுக்கு எனது உறியையும் வந்தனத்தையும் அளியுங்கள்.” ஆபிகார்டியர் என்பவர் வால்டையரைப் பொருமையோடு இருக்குமாறு சில் வார்த்தைகள் புகன்றார். பிறகு செயின்ட் சல்பிஸ் என்பவர் முன்வந்து, தனது வருகையை அறிவித்துப் பின், சற்று உறத்த குரலில், வால்டையரைப் பார்த்து அவர் ஏகவினுடைய தெய்வீகத் தன்மையை ஒத்துக்கொள்ளுகிறாரா என்று வினவினார். உடனே நோயாளியான வால்டையர் தனது ஒரு கரத்தால் அந்தச் சாயியாரைப் பிடித்து ஒருபுறம் தள்ளிவிட்டு, மற்றொரு புறம் தனது முகத்தைத் திருப்பிக் கொண்டு, “நான் அமைதியாக இறக்கவேண்டும்; தொந்திரவு செய்யாதீர்” என்று கூறினார். இவ்வாறு அவர் செய்யவே அந்தச் சாயியார் தன்னை வால்டையர் தொட்டதால் தீட்டு ஏற்பட்டு விட்டதென்று நினைத்துத்

தனது உடையைத் துடைத்து விட்டுக்கொண்டே, மற்ற சாமியாரோடும் அவ்விடத்தை விட்டகன்றார்.

வேக்னீர் என்பவர் வால்டையர் 1778-வது வருடம் மே மாதம் 30-ந் தேதி இரவு பதினென்றேகால் மணிக்கு மிகுந்த அமைதியோடும், சாந்தத்தோடும் உயிர் நீத்தார். என அறிவிக்கின்றார். தான் இறக்குந் தருவாயிக்கு இரண்டொரு நிமிடங்களுக்கு முன்னதாக, தனது உண்மை வேலைக்காரனான மோராண்டு என்பவரை அருகில் அழைத்து, அவனது கரத்தைப் பிடித்துவிட்டு, “எனது அருமை மோராண்டே, நான் விடை பெற்றுக் கொள்ளுகின்றேன். இதோ போனேன்” என்று கூறியவண்ணம் இறந்தார் வால்டையர். இவைகளே அவரது இறுதி மொழிகளாகும். பசுமரத்து நிழலும் பச்சைப் புல்தரையும் கொண்ட கரைகளையுடைய கால்வாய் அமைதியின் ஓடி அகண்ட கடலில்ச் சேர்வதைப்போல, வால்டையரின் வாழ்க்கையானது அமைதியோடு சென்று அலைகளற்ற கடலாகிய அமைதி நிலைமையை யடைந்தது.

இவ்வளவு சாதாரணமாகவும், சாவதானமாகவும் இவ்வளவு அழகாகவும், இவ்வளவு அமைதியோடும் இறந்திருந்தும், இவ்வளவு உண்மையானதும், இயற்கையானதுமான வார்த்தைகளை அவர் பேசியிருந்தும், ஏறாளமான அபாண்டப் பொய்க் கதைகள் அவற்றைப்பற்றிக் கற்பிக்கப்பட்டுள்ளன. பூச்சிகளையும், புழுக்களையும், அவரது கால் துசிகளையும் ஒத்த பொய்ப் பிண்டங்களாகிய குருக்கள் அவரைப்பற்றி அளவு கடந்த பொய்க் கதைகளை ஆரம்பித்து விட்டு வைத்துள்ளார்கள்.

உண்மையாகவே ஆராய்வோம். ரோமன் கத்தோலிக்க சாமியார்கள் அனைவரும் சேர்ந்துக்கூட, ப்ருனோ என்ற, ஒருவர் செய்த அளவுக்கு, மக்களின் அறிவுச் செல்வத்தை வளர்க்க முடிந்ததாக டிடர்ட் என்பவராவது, வால்டையராவது செய்த அளவுக்கு பிரான்சு தேசத்துச் சாமியார்கள் அனைவரும் சேர்ந்து உலக நாகரீகத்துச் சாமியார்கள் அனைவரும் சேர்ந்து உலக நாகரீக முன்னேற்றத்திற்கு தொண்டு செய்ததுண்டா? டேவிட் ஹ்யூம் என்பவர் ஒருவர் மக்கள் அறிவை வளர்க்கச் செய்ததைப்போல ஸ்காட்லந்தைச் சேர்த்த குருக்கள் கூட்டம் அத்தனையும் செய்ய முடிந்ததா? மக்களின் சுதந்திரத்திற்காக தாமஸ் பெயின் என்பவர் ஒருவர் செய்ததைப்போல வாழையடி வாழையாக வந்த குருக்கள் மாறும், சாமியார்களும், போப்புகளும், பூசாரிகளும் செய்ததுண்டா?

மத விரோதிகளே இல்லாமலிருந்தால், உலகம் எவ்வாறு இருந்திருக்கும்?

உலகத்திய மத விரோதிகள் அனைவரும் சிந்தனைக் காரர்களும், சிறந்த வீரர்களும் ஆவார்கள்; அவர்கள் உலகத்தின் உத்தமர்கள். சுதந்தரத்தையும், அன்பையும் நிலை நாட்டிய சுத்த வீரர்கள் அவர்களே. எமது மக்களில் காருண்யம் நிறைந்தவரும், முக்கால ஞானிகளும் அவரே.

அப்படியிருக்க, அடிமைத் தனத்தைப் பாதுகாத்தவர்களும், பல மனைவி வாழ்க்கையைப் பலமாக ஆதரித்தவர்களும், அன்னியின் முலைப்பால் குடிக்கும் அருண் குழவினைக் களவாடுவதை ஆதரிக்கும் முரடர்களும்,

கூலிப்பணம் கொடாமல் வேலையாட்கள் முதலில் கொடிய சவுக்கால் அடித்து வதைக்கும் கொடும் பாவிதனம் அமைதியோடும் புன்னைக் பூக்கவும் உயிர் நீத்து விண்ணவர் உலகத்திற்கு விருந்துண்ணப் போனதாகவும், ஆனால் தமது சகோதிர மக்கள் சுதந்தரத்தோடும், சுதந்தோடும் இருக்கப்பட்ட சுத்த வீரர்களும் தூய மக்களும் தாம் இறக்கும் தருவாயில் தமது மனசாஸுபாயாகிய விட அரவால் வதைக்கப்பட்டார்கள் எனவும், ஏன் கூறப் படவேண்டும்? மற்றும், வீர சிந்தனையாளரும், ஆராய்ச்சியாளரும், உண்மைக்காரரும், தப்பெண்ணங்களைத் தகர்த்தெறிந்தவரும், மனித வர்க்கத்தின் மாபெருந் துணைவரும், சுதந்திரத்தின் வீரரும், அடிமைத்தனை அகற்றும் அறிஞரும், அகத்தை விளக்கும் அன்பரும், ஆகிய இவர்கள் பயத்தோடும் யம தூதர்களின் சித்திரவதையோடும் இறந்ததாகவும், ஆனால், பர்த்தாலம்யூ படு கொலையைச் செய்த பாதகர்களும், கைக்கண்ணில் ஊசி விடும் ராஷ்டிரங்களும், இருப்புச் செருப்பும், குட்டை மாழும் கொண்டு இம்சிக்கும் இழியர்களும், மனித உடலைச் சுட்டும், பிளந்தும் கொடுமைப்படுத்தும் கொடியர்களும், மக்களைத் திருடியும், சவுக்கால் அடித்தும், அடிமைப் படுத்தியும் வதைக்கு மாக்களும், மாதாவையும், மாதர்களையும், மடக் குழவிகளையும் விற்பும், விலைக்கு வாங்கியும், வீறிடும்படி அடித்தும் இம்சிக்கும் மிருகங்களும், இருப்புச் சங்கிலியையும் இருண்ட கீழ் அரையை யும் உண்டாக்கும் இழிஞர்களும், ஏகவைக் கொன்றவரும், இறந்தவரைத் தூறுபவரும், இருப்பவரைத் திட்டுபவரும் ஆகிய இத்தக் கொடியர்கள் எல்லாம் அமைதியோடும் தூய்மையின் சுவாசத்தோடும், அகக்களிப்போடும் விமோசனம்

அடைந்தார்கள் என்றும் ஏன் கூறுகின்றார்கள்? இவை
கம்பத் தகுந்தவையா? ஒருக்காலும் இல்லை.

அக்காலத்தில் தத்துவ சாஸ்திரிகளை பரிசுத்தமான இடிகாடுகளில் புகைதப்பதில்லை. அவர்களது கொள்கைகள் ஏனைய பிணங்களைக் கெடுத்துவிடக்கூடும் என்று அஞ்சி, அவரது உடல்களை நெருப்பிலிட்டும் பொசுக்கவோ, அல்லது மிருகங்களுக்கு இரையாகவோ எறிந்து விடுவது வழக்கம். வால்டையரது பிரேதத்திற்கு இத்தகைய கெடுதல் கேரிடுமென்று அஞ்சி, சில சடங்களுக்கு, மனச் சம்மதமில்லாமலே கட்டுப்படவேண்டி வந்தது. அதன்பிறகு பாரிஸுக்கு நூறு மைல்களுக்கு வள்ள இடிகாட்டில் இவரது உடலை ஒரு காங்குருவால் பூட்டப்பட்ட வண்டியில் வைத்து ஒருவரால் தூக்கி எறிவதற்கு கொண்டுபோய் சடங்குகள் செய்து பிறகு தூக்கி எறிவிட்டனர். இது ஆனவுடன் பிஷ்பு அங்கு அங்கு புகைக்கக்கூடாது என ஆக்குபித்தார். அங்கு காரியம் மிஞ்சிப்போய்விட்டது. ஒன்றும் செய்ய இயலவில்லை.

வாஸ்தவம் இரத்தினத்தால். இருந்தாலும்
கம் முழுதும் உயிர் பெற்றெழுந்தது. உலகம் போள்
வையும், போலிக்குருக்கள்களையும் உதறி எறித்து உண
மன்னவையும், உண்மை மகிபர்களையும் உணரலாயி
வழைகள் தமது உயர்வை உணர்ந்து மேல் கோக்கி
வாயினர். மடமை என்னும் இரவு இருள் நீங்கி
என்னும் பகல் உலகத்தில் உதயமாகியது. சமத்த
கோதரத்துவம் என்னும் தாகம் மக்களிடம் வ
வாயிற்று.

மதத்துவேசிகளைத் தவிர மற்றக் குற்றவாளிகள் அனைவரும் அமைதியோடுதான் தமது உயிர் கீக்குகின்றார்கள். வழிபறிக் கொள்ளைக்காரன் இறக்கும்போது தனது வாழ்க்கையில் யாதொரு இழிவும் இருப்பதாக ஞாபகப்படுத்தப்படுவதில்லை. இருபுறத்திலும் பாதிரிமர்களை வைத்துக்கொண்டு கொலைஞனுள் கூட மற்ற மக்களிடம் தன்னை சுவர்க்கத்தில் வந்து சந்திக்கும்படி தான் இறப்பதற்கு முன் கூசாமல் பேசுகின்றான். தனது வீட்டை நாகத்தை ஒப்பவைத்திருந்த ஒருவனும் கூட ஏசுநாதரின் தெய்வீகத் தன்மையை மட்டும் சந்தேகிக்காமல் இருந்தால் தான் இறக்கும் தருவாயில் யாதொரு நடுக்கமும் இல்லாமல் இருக்கின்றான். குழந்தைகளையும், மாதர்களையும் குத்தி வெட்டிப்போடும் கொடிய யுத்தங்கள் பல நடத்திய மன்னனும் கூட சாயியாரைப் போன்றே உயிர் துறக்கின்றான். இது உலகத்தில் நாம் காண்பது.

நம்பிக்கையுள்ள மன்னர்கள் எல்லாம் சுவர்க்கத்தில் இருக்கின்றார்கள். நம்பிக்கையற்ற ஆசிரியர்கள் எல்லாம் நாகத்தில் வதை படுகின்றார்கள். சித்திரவதைக்காரர்களும், மனிதரைச் சிதைத்தவர்களும் தூய நிலத்தில் அஞ்சுகின்றார்கள். கொள்கைக்காரகளும், வேதத்திற்காகவும் கோடிக்கணக்கான மக்களைக் கொலை செய்த கொடிய பாதகர்களின் எண்ணிக்கை ஆற்று மணியிலும் பெரிது. அப்படியிருந்தும் அவர்கள் இறக்கும் தருவாயில் பட்ட கஷ்டத்தையும், மனக்கவலையையும் பற்றி எந்தச் சாயியார்கள் வருணித்திருக்கின்றார்கள்? இவர்கள் எல்லாம் நம்பிக்கை கொண்டவர்கள். ஏகவின்

தெய்வீகத்தில் நம்பிக்கை வைத்திருந்தார்கள். ஆகையால் கடவுள் அவர்களை ஒன்றும் செய்யவில்லை. ஆனால் தத்துவ சாஸ்திரிகள் தெய்வீக உண்மையைச் சந்தேகித்தார்கள். அல்லது தப்பான கடவுளைக் கும்பிட்டார்கள். அல்லது சரியான கடவுளைத் தப்பான பேர் சொல்லிக் கூப்பிட்டார்கள். ஆதலால் கடவுள் சீறி அவர்கள்மீது பாய்ந்து அவர்களது சதையைப் பிடித்தெறித்துவிட்டதாம். இதுபோன்ற நம்பிக்கை இருந்து வருகின்றது.

—)o(—

எட்டாம் அத்தியாயம்.

உலகத்தின் இலக்கியங்களில் ஒரு இடத்திலும், கொலைக்கு உயர்த்திய கொடுங்கரம் குன்றி வீழ்ந்தொடித்ததாகவோ, அல்லது ஒன்றுமறியாக் குழவிகள் உயிர் தப்பி பிழைத்ததாகவோ எழுதப்பட்டிலது. இந்த மியி டத்தில் கூட உலகத்தில் ஏராளமான கொடூரச் செயல்கள் நடந்துகொண்டே இருக்கின்றன. மனிதனைப் பிடித்து வதை செய்ய மனிதர்களே ஒளிந்துகொண்டு சமயம் பார்த்து வருகின்றார்கள். மனைவிமார்கள் சவுக்கால் அடிக்கப்பட்டும், பைத்தியம் பிடித்தவர்களாக்கப்பட்டும் சாகடிக்கப்படுகிறார்கள். பைங்குழவிகள், கண்ணீர் தளும்புக் கறைந்துருகித் தம் கரங்களை ஏந்திப் பாடியவராகிய தம் தாய் தந்தையரை நோக்கித் தம்மை வதைக்காவண்ணம் வாதாடுகிறார்கள். இனிய, இளங்கன்னி

கள் இரக்கமற்ற கொடியர்களால் கற்பழிக்கப்பட்டு வருகின்றார்கள். ஆனால் கடவுளுக்கு இத்தகைய கொடுமைகளைத் தடுக்கவும், குற்றம் செய்வோரைத் தண்டிக்கவும் நோக்கிடையாது. அவருடைய வேலை என்னவென்றால், யார் யார் கடவுளைத் தூஷிக்கிறான், பாதிரிகளை ஏளனம் செய்கிறான், தெய்வீக நூல்களைப் புரட்டிப்பார்த்து குற்றங்காண்கிறான், என்று கவனிப்பதும், கல்லூரிகளில் மோஸசென்பவருடைய பூலோகசாஸ்திரத்தையும், யோசுவா எனப்பெருடைய வான நூலையும் சந்தேகிக்கும் ஆசிரியர்கள் யார் என்பதைக் கவனிப்பதுமே ஆகும். சாமி மீது ஆணையிடுவதைத் தவிர வேறு எக்குற்றம் செய்தாலும் குற்றமில்லை. ஒருவன் திருடினாலும் சரி; தண்டிக்க மாட்டார். கடவுள் பேரைக் கறைந்துருகிக் கூவினும் ஆயிரக்கணக்கான மக்கள் படுகொலை செய்யப்பட்டுள்ளார்கள். லக்ஷக்கணக்கான ஜனங்கள் தமது உறையிடத்தினின்றும் ஆடுமாடுகளைப்போல் ஒட்டிச் செல்லப்பட்டு உதைக்கப்பட்டு அடிமைகளாக்கப்பட்டு வருகின்றனர். ஆனால் இத்தகைய படுகொலைகளில் ஈடுபட்ட பாதகர்களை பரம பிதாவாகிய கடவுளின் வெகுளி அணுகுவதும் கிடையாது!

அடிக்கடி, உள்ளதை உரைக்கும் உத்தம புருடர்கள் உலகத்தில் தோன்றி வருகிறார்கள். அவர்கள் தங்கள் காலத்திய மூடப் பழக்க வழக்கங்களை முழுதும் கண்டித்து வருகிறார்கள். பாதிரிகளும், துறவிகளும் மக்களது பணத்தைக் கொள்ளையடிப்பதைக் கண்டு இவர்கள் பரிதாபப்படுவதுண்டு. இவர்கள் தமது எண்ணத்தையெல்லாம் வெளியிடுவார்கள். ஆனால் இவர்கள்

பரிசாரிக்கப்பட்டு, வதைக்கப்பட்டு, கொலை செய்யப்பட்டும் வந்தனர். சிலர் இத்தகைய கொடும் பகைவர் கோபத்தினின்றும் தப்பியோடி இயற்கையாகவே தம் இல்வையில் இறந்தனர். அப்படியிருந்தும் மதக் குருக்கள், இவர்கள் மன அமைதியோடு உயிர் நீத்ததாக ஒப்புக் கொள்வதில்லை. ஏனெனில் அவ்வாறு ஒப்புக்கொண்டால் மதம் மக்களுக்குத் தம் இறுதிக் காலத்தில் இன்றியமையாதது அன்று என்று தெரிந்துவிடுமாம். இவர்கள் பொது மக்களுக்குப் போதித்து வருவது என்னவென்றால், பைபிளை மறுத்தவனும், சிலுவையை முத்தம் கொடுக்கமுடியாது என்றவனும், மனித வர்க்கம் கிறிஸ்துவினும் பெரிது என்று மன்றாடிக் கூறினவனும் அமைதியோடு இறக்கமுடியாது; ஆனால், உண்மைவான் ஒருவனது காதில் உருக்கிய நாராசத்தை ஊற்றிய பிரக்கிவிமேடா என்னும் கொடும் பாதகனும், சர்விடஸ் என்பவரை சாம்பலாகப் பொசுக்கிய கால்வின் என்னும் கடையனும், ஒரு மகனைக் கொண்டு மற்றொரு புதல்வனைக் கொல்வித்த அரக்கன் ஒத்த டேவிட் என்னும் மன்னனும் வெகு அமைதியோடும், இன்பத்தோடும் உயிர் நீத்தார்கள் என்பதேயாகும்.

தங்களால் வெற்றி பெற வேகவைத்துக் கொலை செய்யாமல் விடப்பட்ட, மதத்துவேசிகள் தமது கடைசி காலத்தில் நாகவேதனைப் பட்டார்கள் எனினும், கதையை, மதக் குருக்கள் சதாகாலமும் பாப்பியே வந்துள்ளார்கள். ஒவ்வொரு கிறிஸ்தவனும் இதை கம்பித்தான் வருகிறான். தம்முள் வேறு விஷயங்களில் மாறுபடினும் இதில் மட்டும் ஒரேமித்தம் புரட்டாட்டெண்டு குருக்

களும், கத்தோலிக்கர்களும் இத்தகைய பெரும் பொய்க் கதையை கட்டுப்பாடாக உலகில் பரவ வைத்து வந்துள்ளார்கள்.

ஆனால் உண்மையில் நமது வீரர் வால்டையர் செய்தது என்னவென்றால்: வேதத்தை ஆராய்ந்தார், அறிவின் சுதந்திரத்தை வேண்டினார், மூளையை மூடியிருந்த மூடக் கொள்கை மாசுகளை பிடுங்கி வீசி எறிந்தார், ஏழைகளைப் பாதுகாத்தார், மக்களை வதைக்கும் மடையர்களீது வெகுண்டார், பகுத்தறிவைப் பலப்படுத்தினார், சர்வ லோக சமாதான நிலைமைக்குப் பாடுபட்டார், கஷ்டப்படுபவர்க்கு உதவியளித்தார். எல்லா மதங்களும் ஒரே மூல காரணத்தை உடையது என்பதை விளக்கினார். அவைகள் எல்லாம் எந்த மதத்துக்கும், ஒரேவிதமான அபூர்வச் செயல்கள், அற்புதங்கள், பெயர்கள், கோயில்கள் குளங்கள், அனுஷ்டானங்கள், கொலைகள், குற்றங்கள் என்று காட்டினார். மதத்தால் மக்களுள் பகைமையும், தத்துவ சாஸ்திரத்தால் நேசமும் விளைகின்றன என்று விளக்கினார். மக்கள் உரிமைகளே கடவுள் உரிமையினும் மிகப் பெரிது என்று கிருபித்தார்.

இவைகள் தாம் அவரது குற்றங்களாம். இத்தகைய மனிதனைக் கடவுள் எப்படி நிம்மதியாய் உயிர் நீக்க விட்டு வைப்பார்? இத்தகையை கடவுளின் பகைவன், அஞ்சி, அரற்றி, அழுது, பயந்து கடுகெடுங்கி இறத்ததற்கு உண்டாகவில்லை என்றால் இன்னும் எண்ணிறந்த மக்கள் அவரது உதாரணத்தைப் பின்பற்றி விடமாட்டார்களா? அப்படியாயின் எத்தகைய ஆபத்து ஆகும்? அது பல நூற்றாண்டுகளாய், பல்லாயிர வருடங்களாய்

கடவுளில் கம்பிக்கையற்றவர்கள் இறக்குந் தருவாயில் கஷ்டமும், கரகவேதனையும் அனுபவிக்கின்றனர். என்ற கதையை மதக்குருக்கள் பார்ப்பி வந்துள்ளனர். மனிதனுக்கு ஒருவன் கொண்டுள்ள பகைமையிலும் கடவுளுக்கு அவன் கொண்டுள்ள பகைமை மிகக்கொடிது என்று கூறி வந்துள்ளார்கள். இத்தகையவர்கள் கரகத்தின் அனுபவிப்பதாகப் பலவிதமான கொடூர தண்டனைகளை வருணிக்கிறார்கள். அச்சமயம் 'கருணை' வடிவாகிய இந்தப் பாதிரிகள் வெகு மகிழ்ச்சியடைகின்றார்கள். இரப்பில்லா அறவுகளால் கடிக்கப்பட்டும், எரி மலைகளால் எரிக்கப்பட்டும், துயரக் கடலில் தள்ளப்பட்டும் இந்த மதத் துவேஷிகளின் ஆன்மாக்கள் வதைபடுவதை வருணித்து ஆனந்தமடைகிறார்கள் இந்தப் பாதிரிகள்.

காநூறு வருடங்களாக பாஸ்டைல் என்னும் சிறைச் சாலை கொடுங்கோன்மையின் வெளிச்சின்னமாக இருந்து வந்தது. உத்தமர்களில் பலர் அதன் உள்ளே உயிர் துரந்துள்ளார்கள். மன்னர்களும், மதக் குருக்களும் அந்த ஆயுதத்தை உபயோகித்து வந்துள்ளனர். அந்தக் கட்டிடத்தின் பராமும் இருட்டாகளும், பாதாளக் குழிகளும், கீண்ட கோபுரமும், இரகசிய இடங்களுமே கடவுள் இல்லையென்பதற்குச் சான்றாய் இருந்தன.

1789-வது வருடம், ஜூலை மாதம் 14-ல் தேதி, கீண்ட எள் கஷ்டத்தால் நிறை தடுமாறிய மக்கள் அந்த பாஸ்டைல் என்ற கட்டிடத்தைத் தாக்கினர். அப்போது அவர்கள் கூவிய கூச்சல் "வாழ்க வால்டையர்" என்பதாகும். 1791-வது வருடம் வால்டையரின் சாம்பலை வானத்தியன் என்ற இடத்தில் சேமிக்க அனுமதியளிக்க

கப்பட்டது. பாரிஸ் நகரத்துக்கு நூற்றுப்பத்து மைல் கனுக்கப்பால் இரகசியமாய் புதைக்கப்பட்ட அவரது எலும்பைப் பிரான்சு தேச மக்கள் அனைவரும் இப்போது அவ்வளவு தூரமும் ஒரு பெரும் ஊர்வலத்தோடு எடுத்து வந்து உத்ஸவம் கொண்டாடினர். வழியிலுள்ள கிராமங்கள் தோறும் தோரணங்களும், கொடிகளும், துலங்கும் குதூகலமும் கூடி பிரான்ஸின் பிரதம தத்துவ சாஸ்திரியை, ஏழை நேசனை, இணையற்ற வீரனைக் கொண்டாடிப் பெருமை படுத்தினர். வழியில் பாஸ்டையின் இடிந்த கட்டிடத்திலும், சிதைந்த சிகரத்திலும் வால்டையரின் சாம்பல் ஒரு இரவு முழுதும் வைக்கப்பட்டிருந்தது.

கடவுள் 'வஞ்சம் தீர்ப்பார்' என்று ஒரு பாதிரி கூறினார். அவ்வார்த்தைகளை ஆயிரம் லக்ஷக்கணக்கான மக்கள் செவியுற்றனர். அவைகள் உண்மையே யாயின. சமாதா காலியாயிற்று; வால்டையரின் சாம்பல் கொண்டு செல்லப்பட்டது. ஆனால் வால்டையரின் பேர் மணம் வானளாவி உலகம் முழுதும் பரவியது மனிதன் வெற்றி பெற்றான்.

பதினெட்டாம் நூற்றாண்டில் மதக்குருக்களாள் எவளும் வால்டையருக்குச் சமமானவன் இருந்ததுண்டா? இவரைத் தவிர வேறு எந்தக் குருக்கள், எந்தப் பெரிய மனிதன் ஏழையைக் காத்தான், உரிமைக்குப் பாடுபட்டான், உண்மையை உரைத்தான், குற்றங்களைக் கடித்தான், குறைகளைப் போக்கினான்? வால்டையரது சமாதைத் தவிர வேறு எந்தப் பாதிரியின் சமாதியாவது எவளும் ஒரு கண்ணீர்த் துளியையோ, கடிய மலரோ

யோ இடுவதற்கு முன் வருவானா? மற்றொரு உலகமும், கியாய வசாரணையும் இருக்குமே யானால், ஒரு உண்மைக் கடவுளும், இவ்வுலகில் சித்திரவதைமைப் போக்கப் பாடுபட்ட உத்தமரைச் சித்திரவதைக்கு ஆளாக்கவேமாட்டார். இவ்வுலகத்திய மக்களின் அடிமைத் தனையை அறவே களைந்த அருட் தொண்டாராகிய வால்டையருக்கு சிறைத் தண்டனை மேலுதத்தில் என்பது சிந்திக்கவும் தகுந்ததன்று.

'ஒடியன்' என்னும் நாடகத்தைப் பதினெட்டாம் வயதிலும் 'ஐரீன்' என்பதை எண்பத்திமுன்றாவது வயதிலும் எழுதி அதற்கு மத்தியிலுள்ள வருடங்களில் ஆயிர வாழ்க்கையின் அற்புதச் செயல்களை ஆற்றிய அரும் பெரும் வீரர் கம் வால்டையர். ஆல்ப்ஸ் பருவத்தின் அடிவாரத்திலுள்ள தனது அரியாசனத்திலிந்து ஐரோப்பாவிலுள்ள கொடும் பாதகர்கள் மீது தனது வீரனைச் சுட்டிக் காட்டிவந்தார் அம் மன்னன். இப்பது நீண்ட ஆண்டுகளாக வால்டையராகிய வள்ளல், தாக்கு மாத்தின் இடையிலும், 'துய' கோயில், மன்னர் மத்தியிலும், கறைக் கோவில்கள் வழியிலும், கரிய இருண்ட அரைகளிலும் கஷ்டப்பட்டும், தனது வீரம் பொருத்திய கால்களில், உலகத்துக்கெல்லாம் ஒளி பரப்பி உண்மையை கனிவிளக்கும் பகுத்தறிவு என்னும் தீப் பந்தத்தை உயரப்பிடித்து நடந்து சென்றார்.

வாழ்க வால்டையர்; வாழ்க 'பகுத்தறிவு'.

முற்றிற்று.

பு:— இன்னல், இங்குள்ளல் அவர்களால் வால்டையரின் ஆண்டுவிளாவின் போது ஆற்றிய ஐரீன் பிரசங்கத்தின் மொழி பெயர்ப்பாகும்.

பகுத்தறிவு நூற்பதிப்புக்கழக வெளியீடுகள்.

1. பெண் ஏன் அடிமைபானாள்? (ஈ. வெ. ரா.)	0	5	0
2. முன்னேற்றத்திற்கு மதம் முட்டுக்கட்டை	0	5	0
3. கடவுள்.	0	5	0
4. மதம் மக்களுக்குச் செய்த நன்மை என்ன?	0	3	0
5. பாதிரியும், பெண்களும், பாவமன்னிப்பும் (இரண்டாம் பாகம் அச்சில்)	0	3	0
6. பிரகிருதிவாதம் (ஈ. வெ. ரா.)	0	3	0
7. மதமும், விஞ்ஞான சாஸ்திரமும்	0	3	0
8. பிரபஞ்ச உற்பத்தி	0	3	0
9. நான் ஏன் கிறிஸ்தவனல்ல?	0	3	0
10. நான் சம்சயவாதி ஆனதேன்?	0	3	0
11. மதம் என்றால் என்ன?	0	2	0
12. குடி அரசுக் கலம்பகம் (ஈ. வெ. ரா.)	0	6	0
13. மெய்ஞ்ஞான முறையும், மூடநம்பிக்கையும் (2-ம் பாகம்)	0	6	0
14. பாதிரிகளின் பிரமச்சரிய ஸட்சணம்	0	5	0
15. மரணத்திற்குப்பின் வாழ்க்கை உண்டா?	0	4	0

கிடைக்குமிடம்:—

பகுத்தறிவு நூற்பதிப்புக்கழகம் ஈரோடு

உண்மை விளக்கம் பிரஸ்,
ஈரோடு.